Sfânta cuvioasă şi mare muceniţă Anastasia Romana († 256)

(29 octombrie / 11 noiembrie)

Sfânta muceniţă Anastasia a trăit în vremea împăraţilor păgâni Deciu şi Valerian. A rămas orfană de ambii părinţi la vârsta de trei ani. A fost luată spre creştere de stareţa unei mănăstiri de lângă Roma, care se numea Sofia. Dumnezeu a înzestrat-o cu frumuseţe trupească, dar ea a luptat să-şi desăvârşească frumuseţea duhovnicească. Însă guvernatorul Romei, păgânul Prov, auzind de frumuseţea ei, a trimis soldaţi la mănăstirea în care aceasta vieţuia, ca să o aducă pe Anastasia înaintea lui. Guvernatorul şi-a exprimat dorinţa de a o lua de soţie. Însă muceniţa a răspuns: "Gata sunt să mor pentru Dumnezeul meu nu doar o dată, ci şi de sute de ori, de este cu putinţă". Monahia Anastasia a fost supusă multor chinuri: i s-au tăiat sânii şi limba, iar în cele din urmă a fost omorâtă prin decapitare în afara cetăţii.

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei 3
În această lună (octombrie), ziua a douăzeci şi noua - Sfânta şi prea cuvioasa marea muceniță Anastasia Romana 6
Canon de rugăciune către Sfânta cuvioasă muceniţă Anastasia Romana 21
Acatistul Sfintei marei muceniţe Anastasia Romana 29
Rugăciune către Sfânta Anastasia Romana.....40
Imnografie 41
Viața și acatistul Sfintei cuvioase muceniţe Anastasia Romana 42
Vieţile Sfinţilor - Sfânta muceniţă Anastasia Romana.....45
Sfânta mare muceniță Anastasia Romana - drumul spre sfințenie.....54
Sinaxar - Sfânta prea cuvioasă mare muceniţă Anastasia Romana 55
Sinaxar - Sfânta mare muceniţă Anastasia Romana.....56
Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Sfânta cuvioasă muceniţă Anastasia Romana 58
Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfânta cuvioasă muceniță Anastasia Romana 60
Proloage - Sfânta prea cuvioasa mare muceniţă Anastasia Romana.....62
Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfintei prea cuvioasei marii muceniţe Anastasia Romana 66
Un miracol al Sfintei Anastasia Romana.....68
Pr. lect. dr. Ioniță Apostolache - Sfânta muceniţă Anastasia, tânăr vlăstar al dragostei pentru Hristos 73
Pr. Silviu Cluci - Mănăstirea Grigoriu - Athos 76
Pr. Silviu Cluci - Odoarele Mănăstirii Grigoriu.....79
Moaştele Sfintei Anastasia Romana de la Mănăstirea Grigoriu 81
Ștefan Mărculeţ - Şinca nouă, poartă între trecut şi present 83
(Foto) Mănăstirea „Tuturor Sfinţilor Români” din Şinca nouă - poartă între trecut şi prezent.....88
Icoane.....105

Evanghelia şi Apostolul zilei

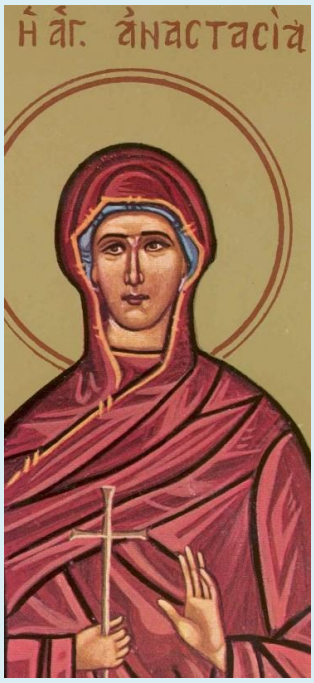

Evanghelia

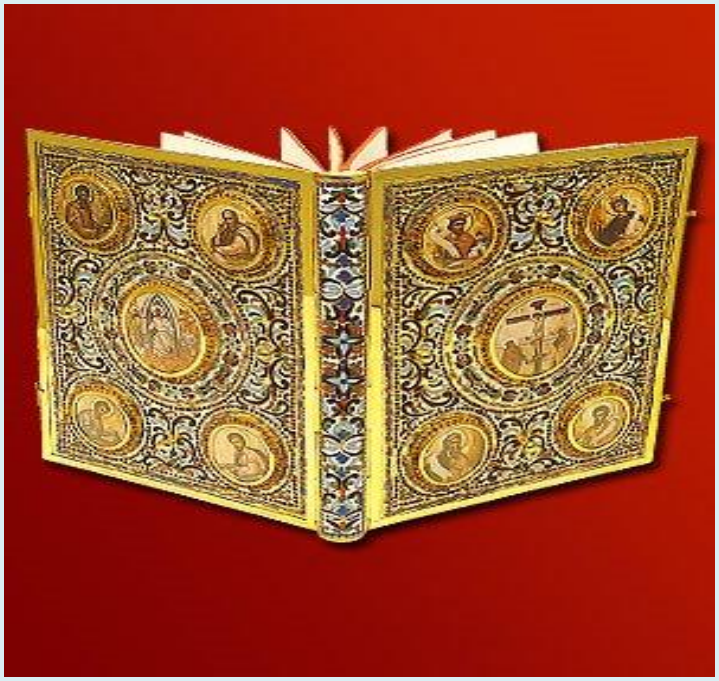

Ev. Matei 11, 27-30

Zis-a Domnul ucenicilor săi:

27. Toate Mi-au fost date de către Tatăl Meu şi nimeni nu cunoaşte pe Fiul, decât numai Tatăl, nici pe Tatăl nu-L cunoaşte nimeni, decât numai Fiul şi cel căruia va voi Fiul să-i descopere.
28. Veniţi la Mine toţi cei osteniţi şi împovăraţi şi Eu vă voi odihni pe voi.
29. Luaţi jugul Meu asupra voastră şi învăţaţi-vă de la Mine, că sunt blând şi smerit cu inima şi veţi găsi odihnă sufletelor voastre.
30. Căci jugul Meu e bun şi povara Mea este uşoară.

Apostol

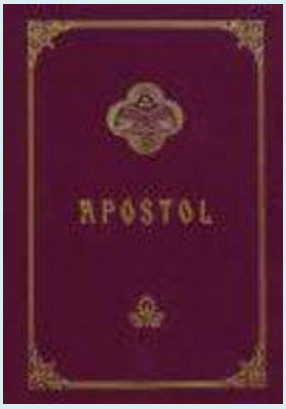

Epistola către Galateni a Sfântului apostol Pavel

Galateni 3, 23-29; 4, 1-5

23. Iar înainte de venirea credinţei, noi eram păziţi sub Lege, fiind închişi pentru credinţa care avea să se descopere.
24. Astfel că Legea ne-a fost călăuză spre Hristos, pentru ca să ne îndreptăm din credinţă.
25. Iar dacă a venit credinţa, nu mai suntem sub călăuză.
26. Căci toţi sunteţi fii ai lui Dumnezeu prin credinţa în Hristos Iisus.
27. Căci, câţi în Hristos v-aţi botezat, în Hristos v-aţi îmbrăcat.
28. Nu mai este iudeu, nici elin; nu mai este nici rob, nici liber; nu mai este parte bărbătească şi parte femeiască, pentru că voi toţi una sunteţi în Hristos Iisus.
29. Iar dacă voi sunteţi ai lui Hristos, sunteţi deci urmaşii lui Avraam, moştenitori după făgăduinţă.

1. Zic însă: Câtă vreme moştenitorul este copil, nu se deosebeşte cu nimic de rob, deşi este stăpân peste toate;

2. Ci este sub epitropi şi iconomi, până la vremea rânduită de tatăl său.
3. Tot aşa şi noi, când eram copii, eram robi înţelesurilor celor slabe ale lumii;
4. Iar când a venit plinirea vremii, Dumnezeu, a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege,
5. Ca pe cei de sub Lege să-i răscumpere, ca să dobândim înfierea.

În această lună (octombrie), ziua a douăzeci şi noua - Sfânta şi prea cuvioasa marea muceniță Anastasia Romana

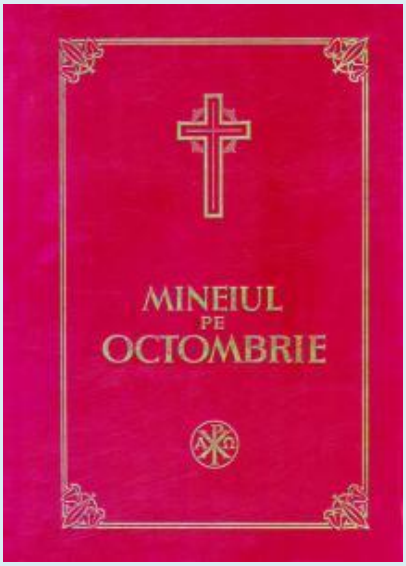

La Vecernie

La Doamne strigat-am..., Stihirile pe 6; trei ale sfintei şi trei ale cuviosului.

Stihirile sfintei, glasul al 4-lea:

Podobie: Ca pe un viteaz...

Chinurile trupului şi tăierea sânilor şi a mâinilor, le-ai suferit toate cu tărie; dezrădăcinarea dinţilor, arsura coastelor, tăierea picioarelor, şi moartea cea fără dreptate. Pentru aceasta ai luat cununile biruinţei, locuind în cămările cereşti, Anastasie mult pătimitoare.

Odor al fecioriei, rai închis, jertfă sfinţită, lăcaş dumnezeiesc, mireasă a lui Hristos cu totul nestricată, şi chip însufleţit; pildă sihaştrilor, podoabă mucenicilor, fântână ce izvorăşte râuri de tămăduiri, te-ai arătat celor ce săvârşesc pomenirea ta, Anastasie prea lăudată.

Pe podoaba muceniţelor, pe înflorirea fecioarelor, pe marea înfrumuseţare a cuvioaselor, pe Anastasia cea mult pătimitoare, care este lauda Romei, şi junghierea lui Dumnezeu foarte veselitoare şi fără prihană; pe temelia cea nemişcată a bunei credinţe; veniţi toţi să o lăudăm cu osârdie, că a pătimit luminat.

Alte **Stihiri** ale prea cuviosului, glasul al. 8-lea:

Podobie: O, prea slăvită minune! Izvorul vieţii în mormânt se pune, şi scară către Cer mormântul se face; veseleşte-te Ghetsimanì, a Născătoarei de Dumnezeu sfântă casă. Să strigăm credincioşii, pe Gavriil având începător cetelor: cea plină de dar bucură-te, cu tine este Domnul, cel ce dă lumii prin tine mare milă.

Părinte de Dumnezeu înţelepţite Avramie, făcându-te următor lui Avraam cu duhul, te-ai mutat din patria ta, fericite, şi lepădându-te de pofte ţi-ai închis trupul într-o colibă mică, bucurându-te; iar sufletul ţi l-ai înălţat la Cer, unde arătat ţi-ai câştigat petrecerea.

Cuvioase părinte Avramie, fiindu-ţi sufletul ca al lui Avraam, după asemănarea numelui ai suferit supărări; fiind însă întărit în dumnezeiasca credinţă, şi prin dragoste unindu-te cu Dumnezeu, ai câştigat pământul făgăduinţei; înfrumuseţându-te cu strălucirile bunătăţilor. Pentru aceasta prăznuim pomenirea ta veselindu-ne.

Cuvioase părinte Avramie, pe ceea ce s-a amăgit cumplit de înşelăciunea şarpelui, şi a alunecat în prăpastia pierzării, prin dumnezeiasca insuflare ai tras-o, şi ai pus-o înaintea lui Dumnezeu mântuită. De a cărei pocăinţă toţi s-au mirat, cei ce cu buna-credinţă slăvesc pe Domnul cel Preabun.

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei

Cui te-ai asemănat ticăloase suflete? Cel ce spre pocăinţă nicidecum nu te deştepţi, şi de foc nu te temi, nedepărtându-te de răutăţi; scoală-te, şi cheamă pe cea una grabnică ajutătoare spre folosinţă; nu înceta rugând pe Fiul tău şi Dumnezeul nostru, să mă scape de cursele celui viclean.

A Crucii, a Născătoarei

Pe Cruce răstignit văzându-Te Curata, ceea ce Te-a născut pe Tine Doamne, şi stând aproape, plângând grăia: Fiule, ce pătimeşti acestea cu trupul şi Te sileşti să mă laşi fără de Fiu? Te grăbeşti ca să Te prea măreşti, şi să mă măresc şi eu cu patima Ta.

Troparul sfintei, glasul al 4-lea: Mieluşeaua Ta, Iisuse, Anastasia, strigă cu mare glas: Pe Tine, Mirele meu, Te iubesc şi pe Tine căutându-Te, mă chinuiesc şi împreună mă răstignesc, şi împreună mă îngrop cu Botezul Tău; şi pătimesc pentru Tine, ca să împărăţesc întru Tine; şi mor pentru Tine, ca să viez pentru Tine; ci, ca

o jertfă fără prihană, primeşte-mă pe mine, ceea ce cu dragoste mă jertfesc Ţie. Pentru rugăciunile ei, ca un milostiv, mântuieşte sufletele noastre.

Slavă..., al cuviosului, glasul al 8-lea

Întru tine părinte cu osârdie s-a mântuit cel după chip; că luând Crucea, ai urmat lui Hristos; şi lucrând, ai învăţat să nu se uite la trup, că este trecător; ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură, cuvioase Avramie, duhul tău.

Şi acum..., al Născătoarei

La Utrenie

Canoanele din Octoih, unul cu Irmosul pe 6, şi ale sfinţilor două pe 8.

Canonul muceniţei

facere a lui Iosif

Cântarea 1-a, glasul al 8-lea

Irmos: Să cântăm Domnului celui ce a povăţuit pe poporul Său prin Marea Roşie, cântare de biruinţă, că S-a prea mărit.

Dă-mi luminare mireasă a lui Dumnezeu, mie celui ce cinstesc această purtătoare de lumină pomenire a ta, gonind întunericul sufletului meu.

Cu totul te-ai închinat pe sine-ţi Ziditorului tău încă din scutece, şi cu focul înfrânării ai ars poftele trupului.

Suindu-te către înălţimea muceniciei, muceniţă care ai numele Învierii, te-ai învrednicit ca o fecioară cămării celei înţelegătoare.

A Născătoarei

Pe tine scara cea înaltă până la Cer, pe care S-a întărit Dumnezeu, făcând pe oameni cereşti, te lăudăm Fecioară.

Cântarea a 3-a

Irmos: Tu eşti întărirea celor ce aleargă la Tine Doamne, Tu eşti lumina celor întunecaţi, şi pe Tine Te laudă duhul meu.

Stătut-ai înaintea judeţului tirănesc, propovăduind pe Dumnezeu Cuvântul, pe Hristos Împăratul şi Făcătorul şi Stăpânul tuturor.

Frumuseţea cea din inimă a chipului celui văzut risipindu-se, te-a arătat pe tine prea frumoasă, celor ce te vedeau, prea lăudată.

Bogăţie neîmpuţinată de tămăduiri ţi-a dat ţie Fecioară, Hristos, a căruia sărăcie ai iubit de bunăvoie.

A Născătoarei

Cuptorul păcatelor mele, stinge-l cu focul rugăciunilor tale, Maica lui Dumnezeu, aducându-mi dumnezeiasca rouă a iertării.

Condacul sfintei, glasul al 3-lea:

Podobie: Fecioara astăzi, pe Cel mai presus de fiinţă naşte şi pământul peştera Celui Neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slavoslovesc şi magii cu Steaua călătoresc. Că pentru noi s-a născut Prunc Tânăr, Dumnezeu, cel mai înainte de veci.

Cu apele fecioriei curăţindu-te cuvioasă, cu sângele muceniciei Anastasie încununându-te, dai celor ce sunt întru nevoi tămăduiri de boli, şi mântuire celor ce se apropie către tine din inimă; că tărie ţi-a dat ţie Hristos Mirele tău, cel ce izvorăşte dar pururea curgător.

Sedealna sfintei, glasul 1:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Din pruncie te-ai închinat lui Dumnezeu cuvioasă, omorând patimile trupului cu postirea, te-ai suit la înălţimea muceniciei cea prea mărită, chinuindu-te după lege Anastasie, şi surpând în prăpastie pe balaurul cu puterea duhului.

Slavă..., a cuviosului, asemenea

Urmând lui Avraam celui de demult părinte, te-ai depărtat de rudeniile cele după trup, plecându-te Dumnezeului nostru Celui ce te-a chemat Avramie; pentru aceea ai postit, şi ţi-ai arătat sufletul mai luminat decât razele soarelui, gânditorule de Dumnezeu, prea fericite.

Şi acum..., a Născătoarei

Pe rugul care l-a văzut Moise nears, pe muntele lui Dumnezeu, pe norul cel sfânt, pe cortul cel nespurcat, pe masa cea primitoare de Dumnezeu; pe palatul Împăratului Celui Înalt, pe uşa cea cu totul luminoasă şi neumblată; pe tine Fecioară te lăudăm.

A Crucii, a Născătoarei

Crucea Ta o laud, şi patimilor Tale mă închin, şi bunătatea Ta o slăvesc Fiule; că de bunăvoie ai răbdat moarte de ocară. Ce adâncime străină şi înfricoşată este aceasta a rânduielii Tale celei negrăite Mântuitorule! Striga către Tine, Maica Ta.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am Doamne taina iconomiei Tale, înţeles-am lucrurile Tale, şi am prea mărit Dumnezeirea Ta.

Pe tine muceniță, care din tinereţe ai purtat jugul cel uşor, te-au osândit cei fărădelege, să porţi lanţ de fier.

Picăturile sângelui tău au stins jăratecul mulţimii dumnezeilor; iar razele minunilor tale, au ars materia patimilor.

Despuind vicleanul trupul tău, de dar nu l-a putut despuia; ci mai vârtos ţi-a pricinuit ţie haină ţesută de sus, care nu se sparge.

Ridicându-te mai sus de pământ, se aprindea fericită, foc pe pieptul tău, care aprindea dragostea ta către Stăpânul, frumoasă fecioară.

A Născătoarei

După naştere ai rămas Fecioară nestricată, ca şi mai înainte de naştere; că ai născut Prunc tânăr, pe Cel cunoscut mai înainte de veci.

Cântarea a 5-a

Irmos: Mânecând strigăm Ţie Doamne, mântuieşte-ne pe noi; că Tu eşti Dumnezeul nostru, afară de Tine pe altul nu ştim.

Necuprinsă de focul cel material te-ai arătat muceniţă Anastasie; că te răcorea pe tine focul cel din inimă, al dumnezeieştii dragoste.

Înfrumuseţându-se muceniţă obrazul tău de pălmuire, ai pălmuit obrazele cele grozave ale vrăjmaşilor.

Întinzându-te pe lemn, de Dumnezeu gânditoare Anastasie, pentru dragostea Mirelui tău, ai închipuit dumnezeiasca patimă.

A Născătoarei

Lăudămu-te pe tine pururea lăudată Preasfântă Stăpână Născătoare de Dumnezeu; că ai născut cu trup pe Dumnezeu cel prea lăudat.

Cântarea a 6-a

Irmos: Haină luminoasă dă-mi mie, Cela ce te îmbraci cu lumina ca şi cu o haină, Multmilostive Hristoase Dumnezeul nostru.

Zdruncinându-ţi-se trupul cu chinuri, însemna îndreptarea voirii tale către Dumnezeu, Anastasie prea lăudată.

Spânzuratu-te-ai sus, răbdând bătăi muceniţă, şi ferind bun neamul sufletului nerănit, ceea ce eşti vrednică de laudă.

Răbdat-ai scoaterea dinţilor, tăierea mâinilor şi a picioarelor, muceniţă mult-pătimitoare, uitându-te la Mirele tău Hristos.

A Născătoarei

Ceea ce ai născut pe Dumnezeu Iubitorul de oameni, Stăpână iubitoare de bine, roagă-L, să ne izbăvească pe noi de focul gheenei.

Sinaxar

În această lună în ziua a douăzeci şi noua, Sfânta prea cuvioasa marea mucenită Anastasia Romana.

Stih: Tăierea capului a răbdat cu tăria inimii,
Muceniţa Anastasia, odrasla Romei.
În a douăzeci şi noua este săvârşită,
Anastasia, prin sabie ascuţită.

Aceasta a fost pe vremea împăraţilor Deciu şi Valerian, şi a ighemonului Prob, romană de neam, tânără fiind şi locuind la o Mănăstire. Aceasta mărturisind pe Hristos cu îndrăzneală de faţă, a fost bătută cu palme peste obraz, şi o întinseră pe jăratec de foc, apoi o bătură cu toiege. Apoi spânzurându-o pe lemn. O strânseră cu vârteje de munci, şi o pătrunseră cu ţepi ascuţite. Şi iarăşi spânzurându-o, o strujiră peste tot trupul, şi-i tăiară sânii; îi dezrădăcinară unghiile, şi-i tăiară mâinile, picioarele şi limba; apoi i-au scos măselele şi dinţii, şi pe urmă i-au tăiat şi capul.

Tot în această zi, prea cuviosul părintele nostru Avramie şi Maria, nepoata sa.

Stih: Avramie omorându-ţi toată partea trupului prin osteneli bărbăteşti,
După moarte cu îngerii cei netrupeşti împreună locuieşti.
Maria pe iubitorii trupului ai lăsat,
Şi tainic cu îndrăgitorul sufletelor te-ai împreunat.

Acesta a fost fiu din părinţi creştini şi însurându-l fără voia lui, lăsă toate pentru dragostea ce avea către Domnul, şi se duse de se închise într-o chilioară, pedepsindu-se cu toată nevoinţa; şi peste zece ani, se hirotoni preot.

Deci murind frate-său cel trupesc, îi rămaseră o copilă de nouă ani, şi o luă la sine, şi făcând o chilioară lângă chilia lui, o puse acolo; iar când fata ajunse la vârsta de douăzeci de ani, i se întâmplă de căzu cu oarecine în păcat; şi fugi de se duse la o casă publică.

Atunci sfântul îmbrăcându-se în port ostăşesc, încălecă pe un cal, şi se duse de o luă dintru acea cădere, şi o aduse iarăşi la acel loc; care atâta pocăinţă a arătat, cât peste scurtă vreme făcea mari minuni.

Deci răposând fericitul Avramie în 30 ale lui octombrie, ea cu puţin mai pe urmă s-a săvârşit.

Tot în această zi, Sfântul mucenic Chiril.

Stih: Chiril zice ştiu că a sabiei îngrozire,
Îmi este făgăduinţă de cunună fiitoare.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor mucenici Min şi Mineu.

Stih: Cade Mineu de sabie, a vedea dorind,
Şi pe Min cu asemenea sfârşit căzând.

Tot în această zi, Sfântul Sava Stratilatul, care de toate părţile însuliţat şi pătruns fiind s-a săvârşit.

Stih: Sava după amândouă părţile numirii Sava se zice,
După amândouă dar părţile cu suliţele se împunge.

Tot în această zi, pomenirea maicii noastre Anna, care şi-a schimbat portul şi numele bărbăteşte şi s-a numit Eufimian.

Stih: Sub haină bărbătească cinstita Anna s-a ascuns,
Pe care a îmbărbătat-o asupra dracilor însuşi Hristos.

Această prea cuvioasă maica noastră Anna s-a născut în Vizantia, fiind fiică unui diacon cucernic de la biserica Preasfintei Stăpânei noastre Născătoarei de Dumnezeu cea din Vlaherne, pe vremea împăratului Leon Isaurul, în anii şapte sute şaisprezece. De aceia rămânând ea săracă de părinţi, se silea moaşa sa ca să o mărite după vreun om cinstit, precum în cea de apoi a şi făcut şi venind de la muntele Olimpului unchiul ei după tată, om foarte ales dintre sihaştri şi procopsit spre cele dumnezeieşti, căruia cu toate că îi tăiase limba Leon Iconomahul, tot vorbea şi după tăietură curat şi nesmintit.

Deci dacă a văzut-o măritată, zise: Pentru ce aţi dat-o după bărbat pe aceasta, care trăgea spre dumnezeieştile nevoinţe şi osteneli? Şi dându-i blagoslovenia sa, se duse.

De aceea trecând câţiva ani, pieri acel necredincios împărat Leon şi se duse în fundul iadului, iar Irina şi Constantin pravoslavnicii şi prea credincioşii împăraţi, trimiţând să aducă pe sfântul acesta şi aflându-i de patima ce pătimise de la cel mai dinainte împărat, îi primi rugăciunea şi blagoslovenia şi el învăţându-i cele ce erau de folos spre bună plăcerea lui Dumnezeu, s-a dus la lăcaşul său.

Atunci iarăşi văzând pe fericita aceasta, îi zise: Îmbărbătează-te şi te întăreşte fiică, că multe sunt scârbele drepţilor şi să ştii că nu vei naşte copilul din pântecele tău, până nu-ţi vei îngropa mai întâi pe bărbatul tău, care a şi fost; că fiind ea grea de şase luni, îi muri bărbatul, care plângând şi tânguindu-se, după ce făcu copilul şi îl înţărcă, l-a dat în mâinile altui unchi al ei. Iar ea se supuse la nevoinţele pustniceşti. În ce chip şi precum ştiu cei ce i-au urmat şi au săvârşit prea deplin viaţa cea sihăstrească.

Deci aflându-se ea întru acestea, veni iarăşi de la muntele Olimpului sfântul acela om de cele înainte cunoscător şi ea căzându-i la picioare şi cerşindu-i blagoslovenia, auzi zicându-i, întăreşte-te întru Domnul fiică.

De aceea o întrebă: Unde-ţi este copilul?

Iar ea răspunse: Unul am dat fratelui tău celui după Dumnezeu mie făcător de bine, iar celălalt, este cu mine.

Acestea şi alte cuvinte amestecate zise din inimă foarte mâhnită, şi aducându-şi amândoi copii înaintea cinstitului stareţ, plângând se rugă, zicând: Roagă-te pentru copiii mei aceştia cinstite părinte.

Iar el zise: N-au trebuinţă aceştia de rugăciune, care cuvânt a fost greu la urechile ei şi suspinând dintru adânc, zise: Vai mie păcătoasei! Ce rău va să-mi mai vină?

Şi stareţul zise. Nu ţi-am spus fiică, că multe sunt scârbele drepţilor ? De nu vom suferi, nu ne vom mântui niciodată, că aşa se cade şi place lui Dumnezeu, iar ea zise: Au doară părinte s-a părut Stăpânului nostru Hristos să-mi mute copilaşii cei fără de vârstă la lăcaşurile cele de acolo?

Şi minunatul părinte zise: Bine ai zis fiica mea, că curând va să-i ia Domnul de la tine. Iar ea mulţumind lui Dumnezeu cu cuviinţă, şi căzând la picioarele cinstitului stareţ şi luându-i rugăciunea, începu cu amândouă mâinile a-şi împărţi averea la săraci şi apoi în scurtă vreme murindu-i copilaşii, plânse mult după dânşii, şi dând şi ce mai rămăsese iată la săraci, înconjură pe la biserici, făcând rugăciune şi aprinzând lumini. Şi luându-şi ziua bună şi iertăciune de către toţi, află pe un oarecare monah de la muntele Olimpului şi se tunse de dânsul în chipul monahicesc.

Deci se îmbrăcă pe dedesubt cu port bărbătesc şi pe dinafară cu femeiesc şi purcezând pe ascuns, a mers spre părţile Olimpului şi acolo lepădând desăvârşit portul

femeiesc. Mergând la o mănăstire de cele de obşte, vorbi cu portarul şi-i zise: că-i este aminte foarte a vedea pe egumenul.

Deci portarul făcând ştire egumenului, o chemă de merse la dânsul şi căzând cinstita femeie la picioarele egumenului şi cerând blagoslovenie după obicei, iar dumnezeiescul acela bărbat blagoslovindu-o şi sculându-o, îi zise: Pentru care pricină ai venit aicea? Şi cum îţi este numele?

Şi ea zise: Pricina venirii mele la sfânta această mănăstire, sfinte părinte, este mulţimea păcatelor mele, ca să pot afla pe Dumnezeu blând şi milostiv la ziua judecăţii, sihăstrind aicea rămăşiţa vieţii mele, iar numele îmi este Eufimian.

Deci stareţul zise: De ai pus în inima ta fiul meu gând ca acela şi pofteşti să te mântuieşti, să fugi din adunare, că firea celor fameni se biruieşte lesne de gândurile poftei lor. Acestea zicându-i şi blagoslovind-o o rândui în ceata celorlalţi fraţi.

De aicea atâta procopsi şi spori spre toată fapta bună şi smerirea, încât se făcu pildă tuturor monahilor, ce se nevoiau la mănăstire.

Iar sluga care o alesese ea de o lăsase iconom peste casa ei, tocmind toate precum îi poruncise, ieşise de căuta pe stăpâna sa. Şi întâmpinând pe monahul acela care o tunsese, îl întrebă, de ştie unde se află, ceea ce a părăsit cele pământeşti şi căuta cele cereşti; iar el răspunzând zise: Cum că ştiu de întâmplarea ei fiul meu, nu tăgăduiesc, iar unde s-ar fi aflând ea acum, nu o ştiu; ci vino mai peste un ceas să mergem împreună la o mănăstire.

Şi mergând aflară de la portar, că era înlăuntru ceea ce se căuta. Şi-l rugară să-i facă ştire. Deci ieşind ea, şi arătându-i monahul pe sluga sa, îi zise: Iată credinciosul iconom al casei tale, că este aicea care mult s-a ostenit căutându-te şi de vei vrea să mergem la mănăstirea noastră.

Auzind acestea sfânta şi mergând la egumenul mânăstirii şi luând blagoslovenie de la dânsul şi de la toţi fraţii, ieşi de se duse cu sluga ei şi cu monahul la lavră. Şi petrecând câtăva vreme acolo, se arătă de nespuse minuni făcătoare.

Drept aceea ducându-se vestea minunilor, mergea la mănăstire multă mulţime de cei ce se lepădau de lume, ca să se facă monahi, iar strâmtoarea locului îi oprea a se înmulţi cei ce veneau. Pentru aceea egumenului mânăstirii dându-i-se insuflare de la Dumnezeu, a dat ştire patriarhului ce era atunci în Constantinopol, Sfântului Tarasie, ca să ştie de lucrurile cele minunate ale monahului Eufimian, că înţe-

legându-se vestea minunilor, au năvălit mulţime multă la mănăstire şi nu mai încăpea pentru strâmtoarea şi micşorarea locului.

De care lucrul află pe patriarhul la un gând cu dânsul şi-i dărui un loc căzut. Deci luându-l egumenul pe acesta, în puţină vreme a zidit acolo o mănăstire din temelie spre a multora mântuire sufletească, care acum se numeşte mănăstirea Avramitenilor. Şi aşează pe sfânta ca să-şi săvârşească vremea nevoinţei acolo.

Şi aşa vestindu-se la toţi acea îngerească petrecere şi vieţuire şi vădindu-se pe încet ceea ce se ascundea, nu este cu putinţă a scrie la câtă sumă de număr venise din cei ce se adunau în toate zilele.

Iar de vreme ce se întâmplă sfintei şi bântuială, de către un oarecare ce era numai cu chipul monah, iar cu faptele asemenea cu cei ce locuiesc cu pizmătăreţul diavol. Care nu părăsea a ocărî în toată vremea şi a batjocori pe sfânta, defăimându-o de faţă, în nume de scopit. Deci ea socotindu-le acestea întru nimica, se adeveri, că mai mult îi sunt de folos cele ce o ponosluieşte.

Iar o oarecare femeie iubitoare de Dumnezeu, auzind acele cuvinte grozave şi pline de scârbă, ale acelui necurat şi ucigaş precum s-a arătat mai pe urmă, îi zicea, socoteşte frate, dar dacă nu va fi scopit, nici cu poftă precum ţi se pare, ci este femeie nepătimaşă. Şi vei dobândi gheena focului, căci ocărăşti şi defaimi pe cea nevinovată şi pângăreşti pe cei ce aud. Căci cu puţină vreme mai înainte o femeie oarecare împărţindu-şi averea la săraci, nu s-a mai văzut, şi oare nu cumva este aceea, care zici tu că este scopit, şi-ţi bagi sufletul întru adâncimea pierzării. Iar pângăritul acela şi vicleanul, luându-o şi aceasta spre răutatea lui, vădi cuvântul la mulţi şi părăsind ocărirele, pândea vreme ca să-i dea brânci sfintei undeva, să o surpe jos, ca să i se dezgolească trupul să se adevereze, precum a şi făcut şi n-a văzut nimic. Şi-i secă lui trupul jumătate, pedepsindu-se de puterea dumnezeiască. Deci ducându-se el din mănăstire, a mers la patria sa şi acolo aflându-se a fost prins cu vină de ucidere şi osândindu-se îl puseră în ţeapă, dându-şi pângăritul lui suflet la pierzare.

Iar sfânta vestindu-se şi dintr-aceasta, şi fugind de scandal, luând doi monahi cu dânsa, suindu-se la părţile ce se chemau a lui Steno şi aflând o Biserică ce avea apă şi o grădiniţă, locui acolo cu acei doi monahi ce se numeau Eustatie şi Neofit. Şi peste puţină vreme se duse şi de acolo, fiind chemată la Vizantia de oarecari monahi spre părţile Sigmatei, petrecând acolo rămăşiţa vieţii cu plăcere dumnezeiască, şi dăruind tămăduiri şi minuni multe celor ce mergeau către dânsa, către Domnul a răposat.

Tot în această zi, Sfânta muceniță Melitina.

Stih: Melitinei tăindu-i-se capul cu sabia,
A adus lui Hristos sângele dulce ca mierea.

Această sfântă muceniță fiind pârâtă, că este creştină, şi stând înaintea Stă-pânitorului, întâi o bătu peste obraz, şi dezbrăcându-o în pielea goală; şi stând la întrebare câteva ceasuri, în mijlocul divanului, batjocorii pe stăpânitorul, şi toate închinăciunile lui. De aceea, dându-se la multe munci, şi cu puterea lui Dumnezeu ferindu-se nevătămată, pe urmă a fost tăiată de sabie, şi aşa şi-a dat duhul în mâinile lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului noului sfinţit mucenic Atanasie celui ce era din Sparta Ataliei, care a mărturisit în Muntania în anii o mie şase sute cincizeci şi trei.

Stih: Prin moarte nemurirea primeşti,
Atanasie cel ce slava sfinţiţilor eşti.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii evreieşti, au călcat în cuptor văpaia cu îndrăzneală, şi focul în rouă l-au schimbat, strigând: Binecuvântat eşti, Doamne Dumnezeule în veci.

Unde este sunetul glasului celor ce prăznuiesc, acolo dănţuieşti pătimitoare, cu fecioarele cântând Ziditorului: Binecuvântat eşti, Doamne Dumnezeule în veci.

Văzându-ți mădularele zdrobite, şi suferind dezrădăcinarea unghiilor, te-ai adus jertfă lui Hristos, cântând: Binecuvântat eşti, Doamne Dumnezeule în veci.

De Dumnezeu gânditoare, arătatu-te-ai ca o vie, tăinduţi-se mâinile şi picioarele ca nişte ramuri, şi nouă izvorându-ne vinul cel înţelegător, care veseleşte inimile şi goneşte beţia patimilor, Anastasie.

De focul cel mistuitor nu te-ai spăimântat, asemănându-te tinerilor celor de demult. Că ai luat dumnezeiască rouă, ceea ce eşti curată, cântând: Binecuvântat eşti, Doamne Dumnezeule în veci.

A Născătoarei

Îmbrăcându-Se Domnul în om deplin afară de păcat, a ieşit din pântecele tău Curată purtător de trup; pe care roagă-L să mântuiască pe cei ce te cinstesc pe tine cu credinţă.

Cântarea a 8-a

Irmos: De şapte ori cuptorul, muncitorul haldeilor, l-a ars nebuneşte, cinstitorilor de Dumnezeu; iar văzându-i pe aceştia cu putere mai bună mântuiţi, Făcătorului şi Mântuitorului, au strigat: Tineri binecuvântaţi, preoţi lăudați-L întru toţi vecii.

Ca un biruitor ai făcut vitejie, purtătoare de chinuri prea lăudată, şi împotriva rătăcirii ai ridicat semne de biruinţă. Că lipsirea de mâini şi de picioare ai răbdat, şi ai suferit tăierea sânilor şi dezrădăcinarea dinţilor tăi muceniță, cântând cu bucurie: Popoare prea înălţaţi pe Hristos întru toţi vecii.

Ca soarele cel cu totul luminos ai strălucit cu razele fecioriei, şi cu podoabele muceniciei, şi lumea ai luminat-o cu strălucirile cele vărsătoare de lumină ale răbdării tale celei multe Anastasie, cu osârdie strigând: Preoţi lăudaţi, popoare prea înălţaţi pe Hristos întru toţi vecii.

Sufletul meu cel întinat cu patimile, mireasă a lui Dumnezeu, şi întunecat de năpădirile şarpelui, cu rugăciunile tale curăţeşte-l de rele, şi-l străluceşte cu arătarea ta cea luminătoare cinstită muceniță Anastasie; şi învredniceşte-mă să cânt: Popoare prea înălţaţi pe Hristos întru toţi vecii.

A Născătoarei

Pe tine cea Curată şi fără prihană, dorind fecioara Anastasia şi-a păzit şi trupul şi sufletul fără prihană, arzând aţâţările patimilor cu răbdare suferind ispita a multor munci şi acum dănţuieşte în cereştile cămări, veselindu-se împreună cu tine întru toți vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Spăimânta-tu-s-a de aceasta Cerul şi marginile pământului s-au minunat, că Dumnezeu s-a arătat oamenilor trupeşte şi pântecele tău s-a făcut mai desfătat decât cerurile. Pentru aceea pe tine Născătoare de Dumnezeu, începătoriile cetelor îngereşti şi omeneşti te mărim.

Fiind spânzurată pe lemn ai închipuit patima cea mântuitoare a Cuvântului lui Dumnezeu, şi ai suferit tăierea mâinilor şi a picioarelor; dezrădăcinarea dinţilor, tăierea limbii şi a sânilor, curată Anastasie lauda, sihaştrilor, podoaba mucenicilor.

Ca o mireasă te-ai împodobit cu frumuseţile, logodindu-te cu Mirele prin patimile cele roditoare de bunătăţi şi ca o aleasă te-ai sălăşluit înlăuntru cămărilor celor luminate, purtând făclia fecioriei. Şi acum împărăţeşti Anastasie dimpreună cu Cel ce este viu în veci.

Ostenelile tale picură dulceaţa, care pierde amărăciunea păcatului; iar mormântul tău izvorăşte râuri de tămăduiri şi îneacă toate patimile şi bolile cele cumplite întru slava Mântuitorului, celui ce după vrednicie te-a prea mărit pe tine lăudată Anastasie.

Făcut-au vitejie femeile, întărindu-se cu Crucea Ta Hristoase Atotputernice; şi capul vrăjmaşului celui cu multe măiestrii, bărbăteşte l-au zdrobit, Cuvântule al lui Dumnezeu; şi câştigând lăcaşul Raiului, cu bucurie s-au împărtăşit Dumnezeirii, lăudându-te pe tine după vrednicie.

A Născătoarei

Dacă a cunoscut muceniţa Ta Doamne, că Te-ai îmbrăcat cu trup din femeie, fiind luminată cu razele fecioriei şi înflorită cu sângele muceniciei, s-a adus Ţie Hristoase, ca unui Împărat al zidirii, urmând după Maica Ta.

Luminânda Sfintei:

Podobie: Cel ce ai împodobit cerul cu stele, ca un Dumnezeu, şi prin îngerii Tăi tot pământul luminezi, Făcătorule a toate, mântuieşte pe cei ce Te laudă pe Tine.

Lauda sihaştrilor şi frumuseţea mucenicilor, tu te-ai arătat Anastasie, nevoindu-te întru feciorie şi chinuindu-te întru tărie, pentru dragostea lui Hristos.

Slavă..., al cuviosului

Podobie: Cu ucenicii să ne suim în muntele Galileei, prin credinţă să vedem pe Hristos zicând: Că a luat putere a celor de sus şi a celor de jos; să ne învăţăm cum învaţă, a boteza toate neamurile în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh şi a petrece cu tăinuitorii, precum S-a făgăduit până în sfârşitul veacului.

Precum ai izbăvit din înşelăciunea dracilor pe cei de rea credinţă, cuvioase Avramie de Dumnezeu purtătorule şi i-ai adus lui Dumnezeu şi Mântuitorului şi pe cei ce au căzut odinioară în prăpastia pieirii; aşa şi pe noi izbăveşte-ne cu rugăciunile tale de supărările cele multe, de nevoi şi de necazuri; pe cei ce săvârşim cu dragoste cinstită pomenirea ta.

Şi acum..., a Născătoarei, asemenea

Rai de Dumnezeu sădit te-ai arătat prea curată Născătoare de Dumnezeu, având în mijloc Pomul vieţii pe Domnul; din care mâncând nu vom muri niciodată; ci prin tine vom vieţui toţi viaţă mai bună; purtând arma Crucii peste noi, şi biruind pe vicleanul tiran, lăudându-te pe tine Fecioară în veci.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi Otpustul.

La Liturghie. Slujba cuvioşească.

Canon de rugăciune către Sfânta cuvioasă mucenită Anastasia Romana

Troparul Sfintei cuvioase mucenite Anastasia Romana, glasul al 4-lea: Mielu-şeaua Ta, Iisuse, Anastasia, strigă cu glas mare: pe Tine, Mirele meu, Te iubesc şi pe Tine căutându-Te mă chinuiesc şi împreună mă răstignesc şi împreună mă îngrop cu Botezul Tău şi pătimesc pentru Tine, ca să împărătesc întru Tine şi mor pentru Tine, ca să viez pentru Tine; ci, ca o jertfă fără de prihană, primeşte-mă pe mine ceea ce cu dragoste mă jertfesc Ţie. Pentru rugăciunile ei, ca un Milostiv, mântuieşte sufletele noastre.

Cântarea 1

Irmos: Să cântăm Domnului celui ce a povăţuit pe poporul Său prin Marea Roşie, cântare de biruinţă, că S-a prea mărit.

Stih: ***Sfântă mucenită Anastasia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dă-mi luminare, mireasă a lui Dumnezeu, mie celui ce cinstesc această purtătoare de lumină pomenire a ta, alungând întunericul sufletului meu.

Stih: ***Sfântă mucenită Anastasia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu totul te-ai închinat pe sineţi Ziditorului tău încă din scutece şi cu focul înfrânării ai ars poftele trupului.

Stih: ***Sfântă muceniţă Anastasia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Suindu-te către înălţimea muceniciei, muceniţă, care ai numele Învierii, te-ai învrednicit ca o fecioară de Cămara cea înţelegătoare.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Pe tine scara cea înaltă până la cer, de care se sprijinea Dumnezeu, făcând pe oameni cereşti, te lăudăm Fecioară.

Cântarea a 3-a

Irmos: Tu eşti Întărirea celor ce aleargă la Tine, Doamne, Tu eşti Lumina celor întunecaţi şi pe Tine Te laudă duhul meu.

Stih: ***Sfântă muceniţă Anastasia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Înaintea judecăţii tiranice ai stat, propovăduind pe Dumnezeu Cuvântul, pe Hristos Împăratul şi Făcătorul şi Stăpânul tuturor.

Stih: ***Sfântă muceniţă Anastasia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Frumuseţea cea din inimă a chipului celui văzut risipindu-se, te-a arătat pe tine prea frumoasă, celor ce te vedeau, prea lăudată.

Stih: ***Sfântă muceniţă Anastasia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Bogăţie neîmpuţinată de tămăduiri ţi-a dat ţie, fecioară, Hristos, a cărui sărăcie ai iubit de bună voie.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cuptorul păcatelor mele stinge-l cu focul rugăciunilor tale, Maica lui Dumnezeu, aducându-mi dumnezeiasca rouă a iertării.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am, Doamne, Taina iconomiei Tale, înţeles-am lucrurile Tale şi am prea mărit Dumnezeirea Ta.

Stih: ***Sfântă muceniţă Anastasia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe tine muceniţă, care din tinereţe ai purtat jugul cel uşor, te-au osândit cei fără-delege, să porţi lanţ de fier.

Stih: ***Sfântă muceniţă Anastasia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Picăturile sângelui tău au stins jăratecul mulţimii zeilor; iar făclia minunilor tale a ars materia patimilor.

Stih: ***Sfântă muceniţă Anastasia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Despuind prea vicleanul trupul tău, de har nu l-a putut despuia; ci, mai degrabă ţi-a pricinuit ţie haină ţesută de sus, care nu se rupe.

Stih: ***Sfântă muceniţă Anastasia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ridicându-te mai presus de pământ, se aprindea, fericită, foc pe pieptul tău, care aprindea dragostea ta către Stăpânul, frumoasă fecioară.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

După naştere, ai rămas Fecioară nestricată, ca şi mai înainte de naştere; că ai născut Prunc Tânăr, pe Cel cunoscut mai înainte de veci.

Cântarea a 5-a

Irmos: Mânecând grăim către Tine, Doamne, mântuieşte-ne pe noi; că Tu eşti Dumnezeul nostru, afară de Tine pe altul nu ştim.

Stih: ***Sfântă muceniţă Anastasia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Necuprinsă de focul cel material te-ai arătat muceniţă Anastasia; că te răcorea pe tine focul cel din inimă, al dumnezeieştii dragoste.

Stih: ***Sfântă muceniţă Anastasia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Înfrumuseţându-se, muceniţă, obrazul tău de pălmuire, ai pălmuit obrajii vrăjmaşilor celor prea urâţi.

Stih: ***Sfântă muceniţă Anastasia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Întinsă fiind pe lemn, de Dumnezeu gânditoare, Sfântă Anastasia, pentru dragostea Mirelui tău, ai închipuit dumnezeiasca patimă.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Lăudămu-te pe tine, pururea lăudată, Preasfântă Stăpână Născătoare de Dumnezeu; că ai născut cu Trup pe Dumnezeu cel Prealăudat.

Cântarea a 6-a

Irmos: Haină luminoasă dă-mi mie, Cel ce Te îmbraci cu lumina ca şi cu o haină, Mult Milostive Hristoase, Dumnezeul nostru.

Stih: ***Sfântă muceniţă Anastasia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Zdruncinându-ţi-se trupul cu chinuri, însemna îndreptarea voirii tale către Dumnezeu, Sfântă Anastasia prea lăudată.

Stih: ***Sfântă muceniţă Anastasia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fost-ai spânzurată sus, răbdând bătăi, muceniţă şi ferind nerănit sufletul cel ales, ceea ce eşti vrednică de laudă.

Stih: ***Sfântă muceniţă Anastasia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Răbdat-ai tăierea sânilor, care hrănea cu lapte credincioşii, tăierea mâinilor şi a picioarelor, muceniţă mult pătimitoare, uitându-te la Mirele tău Hristos.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ceea ce ai născut pe Dumnezeu Iubitorul de oameni, Stăpână iubitoare de bine, roagă-L să ne izbăvească pe noi de focul gheenei.

Condac, glasul al 3-lea:

Podobie: Fecioara astăzi, pe Cel mai presus de fiinţă naşte şi pământul peştera Celui Neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slavoslovesc şi magii cu Steaua călătoresc. Că pentru noi s-a născut Prunc Tânăr, Dumnezeu, cel mai înainte de veci.

Cu apele fecioriei curăţindu-te, cuvioasă, cu sângele muceniciei încununându-te, Sfântă muceniţă Anastasia, dai celor ce sunt în nevoi tămăduiri de boli şi mântuire celor ce se apropie către tine din inimă; că tărie ţi-a dat ţie Hristos, Mirele tău, cel ce izvorăşte har pururea curgător.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii evrei au călcat văpaia cu îndrăzneală şi focul în rouă l-au schimbat, cântând: Binecuvântat eşti Doamne Dumnezeule în veci!

Stih: ***Sfântă muceniţă Anastasia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Unde este sunetul glasului celor ce prăznuiesc, acolo dănţuieşti pătimitoare cu fecioarele cântând Ziditorului: Binecuvântat eşti Doamne Dumnezeule în veci!

Stih: ***Sfântă muceniţă Anastasia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Văzându-ţi mădularele zdrobite şi suferind dezrădăcinarea unghiilor, te-ai adus jertfă lui Hristos, cântând: Binecuvântat eşti Doamne Dumnezeule în veci!

Stih: ***Sfântă muceniţă Anastasia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

De Dumnezeu gânditoare, arătatu-te-ai ca o vie, tăindu-ţi-se mâinile şi picioarele ca nişte ramuri şi nouă izvorându-ne vinul cel înţelegător, care veseleşte inimile şi alungă beţia patimilor, Sfântă Anastasia.

Stih: ***Sfântă muceniţă Anastasia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

De focul cel mistuitor nu te-ai înspăimântat, asemănându-te tinerilor celor de demult. Că ai luat dumnezeiască Rouă, ceea ce eşti curată, cântând: Binecuvântat eşti Doamne Dumnezeule în veci!

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Îmbrăcându-Se Domnul în Om Deplin, afară de păcat, a ieşit din pântecele tău, Curată, Purtător de Trup; pe care roagă-L să mântuiacă pe cei ce te cinstesc pe tine cu credinţă.

Cântarea a 8-a

Irmos: Tiranul haldeilor a ars cuptorul nebuneşte, de şapte ori, pentru cinstitorul de Dumnezeu; iar văzându-i pe aceştia cu o Putere mai bună mântuiţi, Făcătorului şi Mântuitorului, au cântat: tineri binecuvântaţi, preoţi lăudaţi-L întru toţi vecii!

Stih: ***Sfântă muceniţă Anastasia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca un biruitor ai făcut vitejie, purtătoare de lupte, Sfântă prea lăudată cuvioasă muceniţă Anastasia şi împotriva rătăcirii ai ridicat semne de biurinţă. Că lipsirea de mâini şi de picioare ai răbdat şi ai suferit tăierea sânilor şi dezrădăcinarea dinţilor tăi, muceniţă, cântând cu bucurie: popoare prea înălţaţi pe Hristos întru toţi vecii!

Stih: ***Sfântă muceniţă Anastasia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca soarele cel cu totul luminos ai strălucit cu razele fecioriei şi cu podoabele muceniciei şi lumea ai luminat-o cu strălucirile cele vărsătoare de lumină ale răb-dării tale celei multe, Sfântă Anastasia, cu osârdie cântând: preoţi lăudaţi, popoare prea înălţaţi pe Hristos întru toţi vecii!

Stih: ***Sfântă muceniţă Anastasia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Sufletul meu cel întinat cu patimile, mireasă a lui Dumnezeu şi întunecat de năpădirile şarpelui, cu rugăciunile tale curăţeşte-l de rele şi-l fă strălucitor cu arătarea ta cea luminoasă, cinstită muceniţă Anastasia şi învredniceşte-mă să cânt: popoare prea înălţaţi pe Hristos întru toţi vecii!

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Pe tine cea Curată şi fără prihană, dorindu-te Sfânta fecioară Anastasia şi-a păzit şi trupul şi sufletul fără prihană, arzând aţâţările patimilor cu răbdare şi suferind ispita a multor chinuri şi acum dănţuieşte în Cereştile cămări, veselindu-se împreună cu tine întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Înspăimântatu-s-a de aceasta cerul şi marginile pământului s-au minunat, că Dumnezeu S-a arătat oamenilor trupeşte şi pântecele tău s-a făcut mai desfătat decât cerurile. Pentru aceea pe tine, Născătoare de Dumnezeu, începătoriile Cetelor îngereşti şi omeneşti pe tine te mărim.

Stih: ***Sfântă muceniţă Anastasia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiind spânzurată pe lemn, ai închipuit Patima cea mântuitoare a Cuvântului lui Dumnezeu şi ai suferit tăierea mâinilor şi a picioarelor, dezrădăcinarea dinţilor, tăierea limbii şi a sânilor, prea curată Anastasia, lauda sihaştrilor, podoaba mucenicilor.

Stih: ***Sfântă muceniţă Anastasia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca o mireasă te-ai împodobit cu frumuseţile, logodindu-te cu Mirele, prin patimile cele roditoare de bunătăţi şi ca o aleasă te-ai sălăşluit înăuntrul Cămărilor celor Luminate, purtând făclia fecioriei. Şi acum împărăteşti, Sfântă muceniţă Anastasia, dimpreună cu Cel ce este Viu în veci.

Stih: ***Sfântă muceniţă Anastasia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ostenelile tale picură dulceaţa, care pierde amărăciunea păcatului; iar mormântul tău izvorăşte râuri de tămăduiri şi îneacă toate patimile şi bolile cele cumplite întru Slava Mântuitorului, celui ce după vrednicie te-a mărit pe tine, prea lăudată Anastasia.

Stih: ***Sfântă muceniţă Anastasia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Făcut-au vitejie femeile, întărindu-se cu Crucea Ta, Hristoase Atotputernice şi capul vrăjmaşului celui cu multe uneltiri bărbăteşte l-au zdrobit, Cuvântule al lui Dumnezeu şi câştigând Locaşul Raiului, cu bucurie s-au împărtăşit Dumnezeirii, lăudându-Te pe Tine după vrednicie.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Dacă a cunoscut muceniţa Ta, Doamne, că Te-ai îmbrăcat cu Trup de femeie, fiind luminată cu razele fecioriei şi înflorită cu sângele muceniciei, s-a adus Ţie, Hristoase, ca unui Împărat al zidirii, urmând după Maica Ta.

Sedelna, glasul 1. **Podobie:** Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Din pruncie te-ai închinat lui Dumnezeu, prea cuvioasă, omorând patimile trupului cu înfrânarea, te-ai suit la înălţimea muceniciei cea prea mărită, luptându-te după Lege, prea cuvioasă muceniţă Anastasia şi surpând în prăpastie pe balaur cu puterea Duhului.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul 1. **Podobie:** Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Pe Rugul pe care Moise l-a văzut nears, pe Muntele lui Dumnezeu, pe norul cel prea sfânt, pe cortul cel neîntinat, pe masa cea primitoare de Dumnezeu, pe palatul Împăratului Celui Preaînalt, pe uşa cea cu totul luminoasă şi neumblată, pe tine Fecioară te lăudăm.

Sedelna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul 1. **Podobie:** Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Crucea Ta o laud şi Patimilor Tale mă închin şi bunătatea Ta o slăvesc, Fiule; că de bună voie ai răbdat moarte de ocară. Ce adâncime străină şi înfricoşătoare este aceasta a rânduielii Tale celei negrăite, Mântuitorule grăia către Tine Maica Ta!

Acatistul Sfintei marei muceniţe Anastasia Romana

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşlueşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.

Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacul 1

Orfană ai rămas de mică fiind de trei ani, dar Părintele orfanilor, care nu părăseşte pe cei străini, a rânduit ca să fii luată într-un sfânt locaş al unei mănăstiri, unde ai crescut cu multă grijă. Acolo cu darul lui Dumnezeu ai învăţat sfânta credinţă şi te-ai încununat cu frumoase virtuţi, ajungând la desăvârşirea sfinţeniei, pentru care noi te lăudăm: ***Bucură-te, cuvioasă muceniţă Anastasia, mult pătimitoare!***

Icosul 1

În post, privegheri şi rugăciuni neîncetate ai crescut şi ai petrecut în sfânta mănăstire, unde cu tot sufletul ai slujit Domnului. Ca un crin alb ai înflorit în grădina lui Hristos, împodobindu-ţi fecioria cu virtuţi sfinte, ai ajuns bine plăcută Domnului, pentru aceasta noi te lăudăm aşa:
Bucură-te, Sfântă Anastasia fecioară prea frumoasă;
Bucură-te, cea prea mult lăudată întru învăţătura creştinească;
Bucură-te, căci Dumnezeu a vrut ca să te ocrotească;
Bucură-te, în viaţa călugărească să te desăvârşească;
Bucură-te, cu darul Său din restriştea lumii te-a luat;
Bucură-te, şi cu lumina Sa, mintea ţi-a îmbrăţişat;
Bucură-te, odraslă sfântă de Hristos aleasă;
Bucură-te, ca să-I ajungi scumpă mireasă;
Bucură-te, pasăre măiastră care cânţi noaptea la rugăciune;
Bucură-te, ceea ce ai fost scoasă din a lumii deşertăciune;
Bucură-te, cuvioasă muceniţă Anastasia, mult pătimitoare!

Condacul al 2-lea

Dar vrăjmaşul neamului omenesc, văzând nevoinţele tale cele sfinte, prin care era călcat de fecioreştile tale picioare, a pornit asupra ta războiul lui pe faţă; a început prin oameni vicleni a te pârî la păgânii cei cumpliţi, precum că eşti frumoasă la chip şi că eşti într-o mănăstire, unde cânţi lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea

Auzind aceasta necuratul ighemon, a poruncit ca să te ia cu sila de la mănăstire şi mergând cei trimişi au zdrobit uşile cu securi. Atunci a fost mare frică asupra mieluşiţelor lui Hristos, dar egumena te întărea pe tine, Sfântă Anastasia, ca să primeşti cununa cea mucenicească. Tu cu multă bărbăţie ai stat în faţa tiranilor, iar noi te lăudăm cu drag:

Bucură-te, Sfânta Anastasia, căci pe vrăjmaş l-ai biruit;
Bucură-te, cu postiri şi neîncetate rugăciuni sub picioare l-ai strivit;
Bucură-te, şi cu mare ruşine el s-a depărtat de tine;
Bucură-te, că atunci vrăjmaşul a început război pe faţă;
Bucură-te, şi a început prin oameni vicleni să te pârască;
Bucură-te, căci a ta viaţă sfântă, o, a descoperit;
Bucură-te, şi te-a arătat la ighemonul cel cumplit;
Bucură-te, că el atunci a trimis oşteni la mănăstire, ca să te ia cu sila;
Bucură-te, şi să te ducă în faţa lui cea fără de milă;
Bucură-te, ceea ce ai avut luptă mare;
Bucură-te, ceea ce ai început ca să suferi pentru Domnul chinuri amare;
Bucură-te, cuvioasă muceniţă Anastasia, mult pătimitoare!

Condacul al 3-lea

Sofia cea cu viaţă sfântă te-a întărit frumoasă Anastasia cu poruncile dumnezeieşti, îndemnându-te la mari virtuţi şi multă sfinţenie, ca să biruieşti în faţa vrăjmaşilor şi să primeşti de la Domnul cununa cea neveştejită a Împărăţiei cereşti. Iar tu ascultai de ea cu râvnă şi cântai lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

Atunci când te sfătuia mama ta cea duhovnicească, deodată ca nişte fiare sălbatice au năvălit trimişii ighemonului şi cu mare silnicie în grabă te-au apucat şi legându-te cu lanţuri, te-au dus la păgânul cel necurat. Iar tu răbdai o răpire aspră ca aceasta cu mulţumire, pentru care îţi cântăm aceste laude:

Bucură-te, Sfântă Anastasia cea de sfinţenie iubitoare;
Bucură-te, ceea ce ai fost înzestrată cu multă răbdare;
Bucură-te, ceea ce în poruncile Domnului te-ai întărit;
Bucură-te, căci cu frică şi cu dragoste le-ai păzit;

Bucură-te, căci de stareţa Sofia cea înţeleaptă ai fost îngrijită;
Bucură-te, căci pentru mărturisirea lui Dumnezeu ai fost pregătită;
Bucură-te, ceea ce te-ai supus la jertfă mare;
Bucură-te, ceea ce te-ai pregătit pentru a muceniciei încununare;
Bucură-te, căci tiranii au năvălit ca nişte lupi la tine;
Bucură-te, şi te-au legat cu lanţuri de fier cu mare asprime;
Bucură-te, din locaşul cel sfânt cu silnicie te-au luat;
Bucură-te, şi la ighemonul cel cumplit te-au înfăţişat;
Bucură-te, cuvioasă muceniţă Anastasia, mult pătimitoare!

Condacul al 4-lea

Adunarea cea păgânească a închinătorilor de idoli, împreună cu ighemonul Prov, te-au cercetat de unde eşti şi din ce neam porneşti. Atunci ai răspuns că eşti creştină şi că te numeşti cu numele de „Înviere" şi cânţi Dumnezeului cel adevărat: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Ighemonul cu multă asprime a voit a te înfricoşa, iar apoi cu multe amăgiri viclene ţi-a arătat ţie muceniţă, că îţi va da desfătări şi bucurii lumeşti şi o viaţă plină de avuţii ca fără trudă să trăieşti, numai să te supui la voia sa. Dar tu cu mare bărbăţie şi cu voinţă mucenicească ai respins vicleşugurile lui şi numai la Dumnezeu ai cugetat rugându-te. Pentru aceasta auzi de la noi:
Bucură-te, ceea ce spre Ierusalimul cel ceresc cu mare avânt ai pornit;
Bucură-te, ceea ce de Dumnezeu ai avut dor nemărginit;
Bucură-te, ceea ce porţi numele cel sfânt al Învierii;
Bucură-te, ceea ce ai pornit pe calea jertfirii;
Bucură-te, căci amăgirile tiranului nu te-au înşelat;
Bucură-te, căci aurul şi bogăţiile lui le-ai defăimat;
Bucură-te, căci mintea ta a fost sfântă păzitoare;
Bucură-te, ceea ce ai trecut prin grea încercare;
Bucură-te, porumbiţa Domnului cea mult frumoasă;
Bucură-te, ceea ce ai spart cursa cea diavolească;
Bucură-te, cuvioasă muceniţă Anastasia, mult pătimitoare!

Condacul al 5-lea

Cu multă tărie şi înţelepciune ai defăimat şi respins sfaturile prigonitorului şi călcând capul şarpelui celui viclean, cântai în inima ta lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Aprinzându-se de mânie, a poruncit ighemonul să fii bătută peste faţă şi să fii dezbrăcată de haine în faţa norodului. Dar tu, Sfântă Anastasia, ai răbdat această ruşine pentru Hristos, care a fost dezbrăcat pe dealul Golgotei. Pentru aceasta noi te lăudăm aşa:
Bucură-te, ceea ce către Domnul să mergi te-ai grăbit;
Bucură-te, ceea ce ai primit ca şi Stăpânul palme peste faţă;
Bucură-te, ceea ce de a tale haine ai fost dezbrăcată;
Bucura-te, ceea ce ai defăimat a lumii trecătoare viaţă;
Bucură-te, căci şi Domnul pe Golgota a fost dezgolit;
Bucură-te, că şi tu pentru El, aşa ai pătimit;
Bucură-te, fecioară cuvioasă şi mult răbdătoare;
Bucură-te, a cerescului Eden pregătită floare;
Bucură-te, cuvioasă muceniţă Anastasia, mult pătimitoare!

Condacul al 6-lea

Apoi au pus pe muceniţa Domnului cu faţa la pământ, legată de patru ţăruşi, au aprins sub ea foc de smoală cu pucioasă ca s-o înece cu fum şi pe spate au bătut-o cu putere foarte cumplit. Aşa au chinuit-o, multă vreme, până ce au obosit tiranii. Iar mireasa Domnului cu neînfricare în taină lăuda pe Dumnezeu, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

După această muncă pe care a suportat-o cu tărie, păgânii au legat-o de o roată cumplită, pe care dacă au învârtit-o, oasele Sfintei le-a zdrobit. Atunci cu mare glas s-a rugat lui Dumnezeu şi deodată o mână nevăzută a dezlegat-o şi a făcut-o sănătoasă, iar noi văzând această minune te lăudăm aşa:
Bucură-te, Sfântă Anastasia, care multe munci ai suferit pentru Hristos;
Bucură-te, căci tiranii te-au legat la stâlp cu faţa în jos;
Bucură-te, căci şi arderea focului cea cumplită, o, ai suferit;
Bucură-te, că şi pe spate cu toiege ai fost bătută;
Bucură-te, că atunci inima ta la cer a fost înălţată;
Bucură-te, fecioară aleasă, cea de multe chinuri purtătoare;
Bucură-te, ceea ce ai fost strânsă pe roata îngrozitoare;
Bucură-te, ceea ce ai biruit cu puterea Mântuitorului;
Bucură-te, stâncă nesfărămată de dogoarea focului;
Bucură-te, porumbiţa lui Hristos cea curajoasă;
Bucură-te, a Raiului vieţuitoare drăgălaşă;
Bucură-te, cuvioasă muceniţă Anastasia, mult pătimitoare!

Condacul al 7-lea

Necuratul ighemon văzând o minune ca aceasta, cum din toate muncile ai ieşit biruitoare şi cu sănătate, nu a înţeles darul lui Dumnezeu, căci era orbit de răutatea cea diavolească. Atunci a poruncit să o spânzure de un lemn şi să-i strunjească trupul cu ghiare de fier. Dar Sfânta Anastasia a primit şi această muncă cumplită cu bucurie, cântând lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

Aşa au chinuit trupul sfintei, strunjindu-l încât se rupea carnea de pe dânsul şi cădea la pământ. Iar mieluşiţa Domnului Iisus îşi ridica ochii sufletului la cer, înălţând rugăciuni şi mărturisind pe Dumnezeu. Noi văzând cumplita-i muncă, o pomenim aşa:

Bucură-te, Sfântă Anastasia, mieluşiţa cea curată a lui Hristos;
Bucură-te, căci asupra ta s-a pornit şarpele cel prea mânios;
Bucură-te, căci la altă şi grea muncă a voit să te căznească;
Bucură-te, şi a poruncit ca la stâlp să te lege şi cumplit să te strunjească;
Bucură-te, ceea ce în chinuri aveai bucurie;
Bucură-te, a îngerilor veselie;
Bucură-te, căci dracilor ai fost spaimă mare;
Bucură-te, a tiranilor grea amorţire;
Bucură-te, turturica Domnului cea binecuvântată;
Bucură-te, privighetoarea Raiului a Treimii cântătoare;
Bucură-te, cuvioasă muceniţă Anastasia, mult pătimitoare!

Condacul al 8-lea

Spurcatul călău a poruncit cu răutate mare ca să i se taie sânurile miresei lui Hristos cu un brici veninat. Atunci, curgându-i sângele foarte tare, i-a venit o mare slăbiciune muceniţei şi o sete amară cuprinzând-o, a cerut apă ca să bea, iar cu simţurile pline de durere cânta lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

Un milostiv cu numele Chiril i-a dat apă muceniţei, care după ce a băut i-a zis: ***„Să nu te lipsească Dumnezeu de darul Lui”.*** Iar ighemonul îi spunea: „Ţi-ajung muncile Anastasio, sau mai vrei sa fii muncită?”. Dar sfânta a zis că mai primeşte cu râvnă şi alte munci pentru Hristos, pentru care o lăudăm aşa:

Bucură-te, Sfântă Anastasia, ceea ce toate chinurile le-ai răbdat cu tărie;
Bucură-te, căci vrăjmaşul tiran a poruncit cu străşnicie;
Bucură-te, că sânurile tale să ţi le taie cu briciul veninat;
Bucură-te, că şi această muncă, o, ai purtat;
Bucură-te, căci mult sânge ţi-a curs pe pământ;
Bucură-te, că atunci o sete amară te-a cuprins;

Bucură-te, căci Chiril cel înzestrat cu mila de sus;
Bucură-te, că el apă să te răcoreşti ţi-a adus;
Bucură-te, fiica Domnului binecuvântătoare;
Bucură-te, ce ai suferit răni iuţi şi usturătoare;
Bucură-te, căci sângele tău cel fecioresc şi sfânt;
Bucură-te, pentru Hristos l-ai vărsat pe pământ;
Bucură-te, cuvioasă muceniţă Anastasia, mult pătimitoare!

Condacul al 9-lea

Văzând tiranul că şi aceasta o răbda cu tărie, a poruncit ca să-i smulgă unghiile de la mâini şi picioare cu cleştele. Slăbind iarăşi, a cerut apă şi acelaşi Chiril i-a adus, întărind-o şi cântând în inima lui: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

Văzând muncitorul pe Chiril că aduce apă muceniţei, şi-a dat seama că este creştin şi a poruncit de i-a tăiat capul cu sabia. Iar noi cădem cu smerenie în faţa sfinţilor şi-i lăudăm aşa:
Bucură-te, Sfântă Anastasia, căci încă o groaznică muncă ai suferit;
Bucură-te, de a smulgerii unghiilor chinuire;
Bucură-te, de tăierea picioarelor, mâinilor şi a dinţilor sfărămare;
Bucură-te, căci ai cerut iarăşi apă în muncire;
Bucură-te, şi Chiril ţi-a adus iarăşi cu grăbire;
Bucură-te, căci pentru Hristos Iisus ţi-a dat apă;
Bucură-te, căci pentru Uns Mântuitor şi-a dăruit prin sabie a sa viaţă;
Bucură-te, muceniţă de mâniosul şarpe nebiruită;
Bucură-te, podoaba mucenicilor cea prea slăvită;
Bucură-te, cuvioasă muceniţă Anastasia, mult pătimitoare!

Condacul al 10-lea

Norodul care era de faţă a început a defăima pe tirani pentru cruzimea lor cea sălbatică. Tu, cuvioasă, te rugai în Duhul Sfânt, ca să sporească credinţa în popor, zicând: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

Dar nesăţiosul păgân Prov, cel prea mult blestemat, neputând să-ţi plece voinţa ta, a poruncit să-ţi smulgă limba din gură. Tu, Sfântă Anastasia, văzând al tău sfârşit, cu grele suspine te rugai lui Dumnezeu. Iar noi văzând această patimă, te lăudăm cutremuraţi în fiinţa noastră cu plângere aşa:
Bucură-te, că pentru ale tale chinuri, poporul ce era de faţă a fost cuprins de înfiorare;

Bucură-te, căci de toată mulţimea tiranii au fost mustraţi;
Bucură-te, şi i-au numit sălbatici şi blestemaţi;
Bucură-te, căci vrăjmaşii nu s-au săturat a vărsa sângele tău;
Bucură-te, că ţi-au smuls limba din gura cea grăitoare de Dumnezeu;
Bucură-te, Sfântă Anastasia cea purtătoare de chinuri;
Bucură-te, că ai glăsuit Treimea prin grele suspinuri;
Bucură-te, căci eşti cu trupul şi sufletul înveşmântat strălucitoare;
Bucură-te, cuvioasă muceniţă Anastasia, mult pătimitoare!

Condacul al 11-lea

Ne mai având spurcatul tiran răbdare, fiind defăimat de popor, a poruncit ca să ducă pe sfânta afară din cetate şi cu sabia să fie tăiată. Şi aşa marea muceniţă Anastasia a ajuns la capătul nevoinţei, grăind din inima sa lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

Plecându-şi capul sub sabie, trecut-a la Domnul dintr-această iarnă grea a suferinţelor muceniţa Anastasia. Se odihneşte în cămara Mirelui său, unde acum se veseleşte pentru veşnicie. Lacrimile noastre nu se vor usca şi te vom lăuda până vom ajunge la tine aşa:
Bucură-te, că ai ajuns cu mare biruinţă la capătul alergării tale;
Bucură-te, icoană vie şi duioasă în slava Domnului cea tare;
Bucură-te, odraslă mucenicească şi purpurie floare;
Bucură-te, tânără căprioară ce ai mers la a morţii junghiere;
Bucură-te, izvorul cel de miere curgător şi dătător de mana nemuririi;
Bucură-te, părticică mântuită de lacrima harului Treimii;
Bucură-te, diamant de loviturile păgâne nezdrobit;
Bucură-te, mamă duhovnicească ce chinuită te-ai slăvit;
Bucură-te, că diadema de nuanţată lumină din mâna Arhiereului ceresc ai primit;
Bucură-te, cuvioasă muceniţă Anastasia, mult pătimitoare!

Condacul al 12-lea

Zăcând trupul tău pe pământ, îngerul Domnului s-a arătat stareţei tale Sofia în vis, spunându-i să îngroape mult nevoitorul tău corp. Atunci Sfânta Sofia a luat tămâie şi giulgiu de in şi a mers la locul acela arătat de înger, cântând cu multă durere lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea

Ajungând stareţa Sofia la acel loc şi găsind sfintele tale moaşte, zdrobite, sfâşiate şi tăiate, sărutându-le şi cu giulgiu curat, înfăşurându-le la un loc de cinste le-a îngropat, iar noi te pomenim aşa:

Bucură-te, mare muceniţă Anastasia, căci cu sabia ai fost tăiată;
Bucură-te, ce la dulcele tău Mire de îngeri ai fost ridicată;
Bucură-te, că ai primit cunună, pe Hristos Cel prea iubit;
Bucură-te, că pentru numele Lui ai pătimit;
Bucură-te, căci trupul tău zdrobit şi sfâşiat;
Bucură-te, de înger, stareţei a fost arătat;
Bucură-te, că acum la Domnul Iisus în slavă te veseleşti;
Bucură-te, căci vieţuieşti împreună cu oştile cereşti;
Bucură-te, ceea ce pe tirani i-ai biruit;
Bucură-te, şi viaţă veşnică, o, ai primit;
Bucură-te, cuvioasă muceniţă Anastasia, mult pătimitoare!

Condacul al 13-lea (de trei ori)
O, mare muceniţă a lui Hristos Anastasia, care pentru Domnul ai pătimit şi sfârşitul prin sabie l-ai primit, adu-ţi aminte de noi care facem a ta pomenire şi ne fii mijlocitoare înaintea lui Dumnezeu, ca milostiv să ne fie nouă şi iertător, ca împreună cu tine să slăvim şi să cântăm în veacul ce va să fie: ***Aliluia!***

Apoi se zice:

Icosul 1
În post, privegheri şi rugăciuni neîncetate ai crescut şi ai petrecut în sfânta mănăstire, unde cu tot sufletul ai slujit Domnului. Ca un crin alb ai înflorit în grădina lui Hristos, împodobindu-ţi fecioria cu virtuţi sfinte, ai ajuns bine plăcută Domnului, pentru aceasta noi te lăudăm aşa:
Bucură-te, Sfântă Anastasia fecioară prea frumoasă;
Bucură-te, cea prea mult lăudată întru învăţătura creştinească;
Bucură-te, căci Dumnezeu a vrut ca să te ocrotească;
Bucură-te, în viaţa călugărească să te desăvârşească;
Bucură-te, cu darul Său din restriştea lumii te-a luat;
Bucură-te, şi cu lumina Sa, mintea ţi-a îmbrăţişat;
Bucură-te, odraslă sfântă de Hristos aleasă;
Bucură-te, ca să-I ajungi scumpă mireasă;
Bucură-te, pasăre măiastră care cânţi noaptea la rugăciune;
Bucură-te, ceea ce ai fost scoasă din a lumii deşertăciune;
Bucură-te, cuvioasă muceniţă Anastasia, mult pătimitoare!

Condacul 1
Orfană ai rămas de mică fiind de trei ani, dar Părintele orfanilor, care nu părăseşte pe cei străini, a rânduit ca să fii luată într-un sfânt locaş al unei mănăstiri, unde ai

crescut cu multă grijă. Acolo cu darul lui Dumnezeu ai învăţat sfânta credinţă şi te-ai încununat cu frumoase virtuţi, ajungând la desăvârşirea sfinţeniei, pentru care noi te lăudăm: ***Bucură-te, cuvioasă muceniţă Anastasia, mult pătimitoare!***

Rugăciune către Sfânta Anastasia Romana

Mare muceniţă a lui Hristos Anastasia, ce ai suferit pentru credinţa dreptslăvitoare, învaţă-mă pe mine cel ce sunt întunecat şi fără cunoştinţă, a mărturisi pe Dumnezeu şi a sta neclintit în credinţă.

Tu care ai suferit dezbrăcarea trupului asemenea ca a lui Hristos, îmbracă-mă în haina pocăinţei celei adevărate. Focul cel iute şi arzător în care ai fost pusă să stingă văpaia patimilor mele cele necurate de care sunt cuprins. Roata cea îngrozitoare pe care ai fost legată şi zdrobită la oase să vindece sufletul meu cel ruinat de păcate. Sânurile tale care au fost tăiate fără milă de păgâni, cu briciul otrăvit, să întinerească sufletul meu îmbătrânit şi gârbovit de mulţimea fărădelegilor. Capul tău cel prea cinstit care cu sabia a fost tăiat să înalţe capul meu către Dumnezeu, căci spre patimi rele este aplecat.

Mijloceşte pentru a ajunge şi noi în Împărăţia luminii celei neapropiate a Sfintei Treimi acum şi în veci. Amin.

Imnografie

Troparul Sfintei cuvioase şi marii muceniţe Anastasia Romana: Mieluşeaua Ta, Iisuse, Anastasia, strigă cu glas mare: pe Tine, Mirele meu, Te iubesc şi pe Tine căutându-Te mă chinuiesc şi împreună mă răstignesc şi împreună mă îngrop cu Botezul Tău şi pătimesc pentru Tine, ca să împărăţesc întru Tine şi mor pentru Tine, ca să viez pentru Tine; ci, ca o jertfă fără de prihană, primeşte-mă pe mine ceea ce cu dragoste mă jertfesc Ţie. Pentru rugăciunile ei, ca un Milostiv, mântuieşte sufletele noastre.

Condacul Sfintei cuvioase şi marii muceniţe Anastasia Romana: Cu apele fecioriei curăţindu-te, cuvioasă, cu sângele muceniciei încununându-te, Sfântă muceniţă Anastasia, dai celor ce sunt în nevoi tămăduiri de boli şi mântuire celor ce se apropie către tine din inimă; că tărie ţi-a dat ţie Hristos, Mirele tău, cel ce izvorăşte har pururea curgător.

Viața și acatistul Sfintei cuvioase mucenițe Anastasia Romana

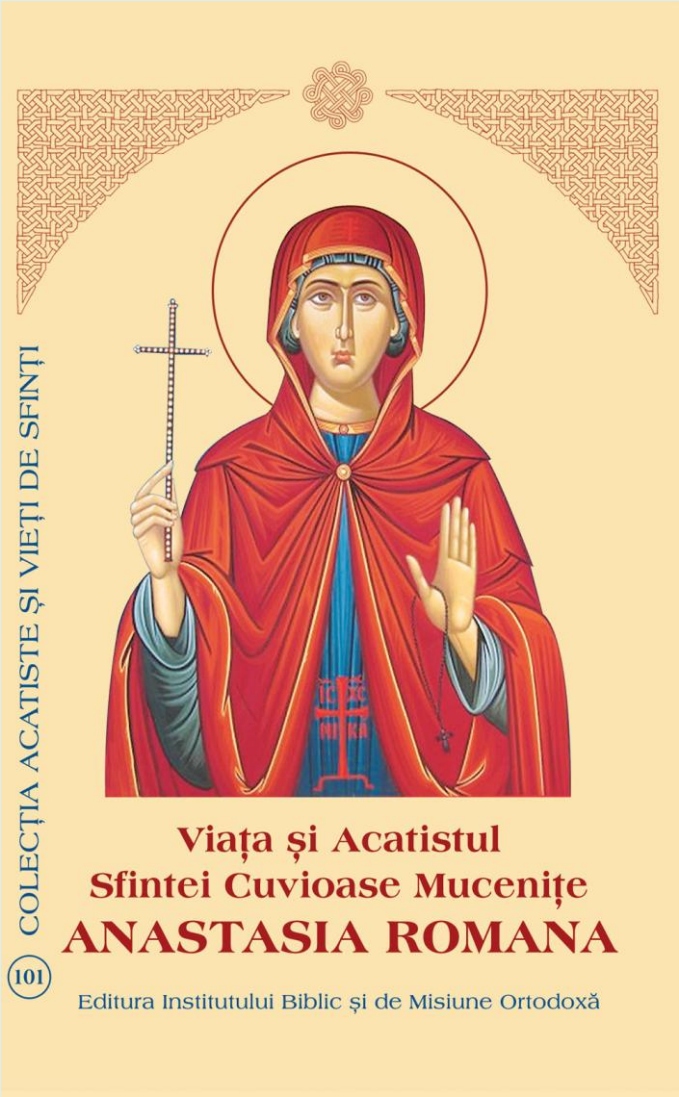

La Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă a apărut Viața și acatistul Sfintei cuvioase mucenițe Anastasia Romana în colecția Acatiste și vieți de sfinți.

Sfânta Anastasia Romana a trăit pe vremea împăraților Deciu (250-253) și Valerian (253-260), guvernator al Romei fiind Prov, pe când se pornise, iarăși, mare prigoană împotriva creștinilor.

Tânără cu vârsta, Sfânta Anastasia se afla pe atunci într-o mică obște de fecioare creștine, care locuia ascunsă printre livezi și grădini, în apropierea Romei, unde era stareță o îmbunătățită călugăriță, anume Sofia.

Rămasă orfană la vârsta de trei ani, Anastasia fusese luată de bătrâna Sofia și crescută la această mănăstire, unde covârșea cu frumusețea și cu dragostea către Hristos pe toate celelalte tinere de vârsta ei.

Oricât de ferită de lume era, oamenii tot aflaseră de frumusețea și înțelepciunea ei și mulți o ceruseră în căsătorie. Dar fecioara rămânea neclintită în dragostea ei către Hristos și voia cu înfocare să fie pentru toată viața mireasă a Domnului Iisus.

Auzind Prov dregătorul de această fecioară creștină în vârstă de doar 19 ani, a trimis ostași să o caute și, aflând-o, au adus-o înaintea lui, în lanțuri. Și o sfătuia dregătorul să-și caute un bărbat și să se mărite și, întorcându-se, să se închine zeilor, ca frumusețea ei să nu se piardă în zadar.

Iar ea a răspuns: Viața și veselia mea este Domnul meu Iisus Hristos, pentru care de o sută de ori, de ar fi cu putință, sunt gata a muri.

Auzind acest cuvânt, Prov a poruncit de au bătut-o peste obraz și i-au sfâșiat veșmintele, au afumat-o cu fum înecăcios de pucioasă, apoi au bătut-o cu toiege și i-au zdrobit pe roată oasele; în vreme ce fecioara nu înceta a mărturisi pe Hristos.

Înfuriat, Prov a pus-o la și mai cumplite chinuri, încât poporul din Roma, care era de față, a început a murmura împotriva acestor cruzimi, iar mulți s-au apropiat de credință și s-au lepădat de idoli, botezându-se.

Iar Sfintei Anastasia, după ce au scos-o afară din cetate, i-au tăiat capul.

Înștiințată de un înger, bătrâna Sofia a venit și a luat trupul muceniței, îngropându-l cu cinste.

Astăzi mare parte din moaștele sale se află la Mănăstirea Grigoriu din Muntele Athos, dar fragmente din moaștele ei se mai află și în țara noastră, la Mănăstirea Șinca Nouă (Brașov) și în alte sfinte locașuri.

„Mielușeaua Ta, Iisuse, Anastasia, strigă cu mare glas: Pe Tine, Mirele meu, Te iubesc și, pe Tine căutându-Te, mă chinuiesc și împreună cu Tine mă răstignesc și împreună mă îngrop prin Botezul Tău; și pătimesc pentru Tine, ca să împărățesc întru Tine; și mor pentru Tine, ca să viez întru Tine; ci, ca pe o jertfă fără prihană, primește-mă pe mine, ceea ce cu dragoste mă jertfesc Ție. Pentru rugăciunile ei, ca un milostiv, mântuiește sufletele noastre.”

Troparul Sfintei Cuvioase Mucenițe
Anastasia Romana

www.editurapatriarhiei.ro
ISBN 978-973-616-332-6

Vieţile Sfinţilor - Sfânta muceniţă Anastasia Romana

În vremea împăraţilor Deciu (250-253) şi Valerian (253-260) şi a ighemonului Prov, era o mănăstire mică de fecioare în apropiere de cetatea Romei. Această mănăstire se afla la un loc deosebit şi neştiut, având câteva călugăriţe îmbunătăţite, între care era şi egumena Sofia, bătrână şi desăvârşită în fapte bune.

În acea mănăstire se afla şi fericita fecioară Anastasia, de prin părţile Romei, care, rămânând orfană de părinţi la vârsta de trei ani, a fost luată de bătrâna Sofia, care a crescut-o în mănăstire, învăţând-o toate faptele bune, încât le covârşea pe toate celelalte fecioare, nu numai în frumuseţe, dar şi în post, în nevoinţe şi în toate celelalte osteneli. Ajungând cu vârsta aproape de douăzeci de ani şi aflând unii cetăţeni de frumuseţea ei, au dorit ca s-o ia în căsătorie şi foarte mult se sârguiau pentru acest lucru. Dar Sfânta fecioară, socotindu-le pe toate deşertăciune, s-a făcut mireasă lui Hristos, păzindu-şi fecioria, priveghind ziua şi noaptea în rugăciuni.

Iar diavolul se silea foarte mult ca s-o abată pe fecioara lui Hristos de la viaţa ei cea asemenea cu îngerii şi s-o înduplece spre lume, ostenindu-se asupra ei cu războiul trupului, cu gânduri necurate, cu înşelăciunile şoaptelor celor viclene şi cu alte feluri de meşteşuguri ale sale. N-a sporit însă nimic împotriva aceleia în a cărei

neputincioasă fire se sălăşluia puterea lui Hristos, căci călca cu feciorelnicele ei picioare blestematul trup al şarpelui iadului. Neputând diavolul s-o biruiască pe mireasa cea nebiruită a lui Hristos cu războiul cel dinăuntru şi tăinuit, s-a ridicat împotriva ei pe faţă, pornind contra fecioarei pe cumpliţii muncitori. Pentru că în acea vreme era prigoană mare împotriva creştinilor, i-a îndemnat pe necredincioşii care îi urau pe creştini, ca s-o defaime pe ea la ighemonul Prov.

Mergând aceia la necuratul ighemon, i-au spus despre Anastasia că este o fecioară cum nu se află alta mai frumoasă în toată Roma. Apoi i-au mai spus că îşi petrece viaţa într-un loc deosebit, la nişte femei sărace, care vieţuiesc fără de bărbaţi şi nevoind să se căsătorească, batjocorind viaţa păgânilor, crezând în Cel răstignit şi râzând de zeii lor.

Ighemonul, auzind de frumuseţea Anastasiei, îndată a trimis pe slujitorii săi ca s-o aducă. Aceştia s-au dus, dar nu au putut să deschidă mănăstirea, până ce n-au tăiat uşile cu securile. Văzând acest lucru, pustnicele celelalte s-au speriat foarte tare şi temându-se, au deschis o altă uşă şi au fugit.

Iar egumena Sofia nu a lăsat-o pe Anastasia, zicându-i: Fiica mea, Anastasia, nu te înfricoşa, căci acum a venit vremea nevoinţei. Iată Mirele tău, Iisus Hristos, vrea să te încununeze pe tine. Deci nu vreau să fugi din mănăstire şi să te pierd, mărgăritarul meu, pe care de la trei ani luându-te, te-am crescut şi până acum te-am păzit ca pe lumina ochilor".

Deci Sofia a ieşit înaintea ostaşilor şi le-a zis: Pe cine căutaţi şi ce vă trebuie?"

Iar ei au răspuns: *Bătrâno, dă-ne pe fecioara Anastasia, pe care o ai aici, căci aşa voieşte ighemonul Prov".*

Iar Sofia a zis: Bine, cu bucurie vă voi da pe Anastasia, însă numai atât mă rog vouă, domnii mei, să mai aşteptaţi două ceasuri până ce o voi împodobi pe ea, ca să fie plăcută ochilor stăpânului vostru".

Slujitorii, socotind că vrea s-o înfrumuseţeze cu podoabe şi cu îmbrăcăminte obişnuită, au aşteptat două ceasuri. Însă duhovnicească maică Sofia, vrând să-şi înfrumuseţeze pe fiica sa cu podoabe sufleteşti ca să fie plăcută Mirelui ceresc, a luat-o şi a dus-o în biserică.

Punând-o înaintea altarului, cu plângere a grăit către dânsa: „Fiica mea, Anastasia, acum se cade să arăţi cu fapte dragostea ta cea mare către Domnul,

acum se cade ţie să rabzi chinuri pentru Hristos, iubitul tău Mire şi să arăţi că eşti adevărata lui mireasă. Deci mă rog ţie, iubita mea fiică, să nu te înşele limba cea ascuţită ca briciul, să nu te ameţeşti de darurile şi de slava lumii celei deşarte, nici să nu te înfricoşezi de chinurile cele vremelnice, care îţi mijlocesc ţie viaţa cea veşnică. Iată, cămara Mirelui este deschisă; iată, locul odihnei cele veşnice îţi este gătit ţie; iată, cununa cea împletită ţie; iată, acum te cheamă la nuntă Mielul. Deci mergi către Dânsul cu veselie, mergi la nunta vieţii celei veşnice.

Mă rog ţie, fiica mea, ia aminte la cuvintele mele şi adu-ţi aminte de ostenelile mele şi de grija ce am avut pentru tine, căci te-am crescut luându-te din pruncie, şi toată sârguinţa o puneam pentru aceasta, ca să te pregătesc mireasă curată Împăratului Slavei. Pentru aceasta m-am ostenit şi m-am rugat, pentru aceasta ziua şi noaptea te-am învăţat, ca să te uneşti cu Domnul din toată inima şi din tot sufletul.

Deci acum, fiica mea, să nu mă ruşinezi pe mine, maica ta, înaintea Domnului şi să nu-mi pogori în groapă bătrâneţile mele mai înainte de vreme, pentru că, dacă voi auzi de tine ceva împotriva dragostei lui Hristos, îndată mă voi sfârşi de mâhnire, îndată voi muri. Iar dacă voi auzi că rabzi pentru dragostea lui Hristos, că îţi pui pentru Dânsul viaţa ta, atunci voi fi maica ce se bucură de fiică, atunci se va înălţa cornul meu ca al inorogului şi bătrâneţile mele în untdelemn gras.

Deci, fiica mea, să nu-ţi cruţi frumuseţea ta trupească şi să nu iubeşti viaţa cea vremelnică. Ci, când te vor amăgi cu cuvinte viclene, tu să nu-ţi abaţi inima spre ele; când te vor înfricoşa cu chinurile, tu să grăieşti: De frica voastră nu mă voi teme, nici mă voi tulbura, căci cu mine este Dumnezeul meu. Când vor începe a te bate fără milă, tu să nu te temi de cei ce ucid trupul, căci sufletul nu pot să-l ucidă. Sau, de te vor sfâşia şi-ţi vor chinui trupul, tu să te bucuri în pătimirile tale, căci împlineşti lipsa necazurilor lui Hristos în trupul tău. De vor începe a zdrobi mădularele tale, tu să-ţi aduci aminte că şi perii capului tău sunt număraţi de Domnul, Care va păzi toate oasele tale şi nici unul dintr-însele nu va pieri. Capul de ar voi să ţi-l taie, tu să priveşti la Hristos, Capul a toată Biserica, Care este slava ta şi care îţi înalţă capul tău.

Nu te teme, fiica mea, de pătimirea cea aspră, căci Mirele tău îţi va sta în faţă nevăzut şi o să-ţi uşureze durerile tale şi o să te scoată din chinurile cele grele. Când vei suspina, El îţi va da ţie uşurare. Când vei slăbi, El te va întări. Când vei cădea din pricina bătăilor, El te va ridica. Când în dureri te vei umple de amărăciune, El îţi va îndulci inima şi-ţi va răcori sufletul şi nu se va depărta de

tine, până ce, scoţându-te din mâna chinuitorilor, te va duce în cămara Sa cea cerească şi chemând toate puterile îngereşti şi cetele tuturor sfinţilor, îţi va face bucurie şi te va încununa ca pe o mireasă a Sa, cu cununa cea nestricăcioasă, ca să împărăteşti împreună cu El întru slava cea veşnică".

Iar Anastasia a zis: „Gata este inima mea să pătimesc pentru Hristos, gata este sufletul meu ca să mor pentru Dânsul; toată dorirea şi răsuflarea mea spre El era de demult şi este şi acum, ca întru mărturia dragostei mele către Domnul meu cel iubit să-mi pun sufletul meu pentru Dânsul. Iar acum, deoarece a venit vremea dorinţei mele, cu bucurie voi merge înaintea judecătorilor şi voi mărturisi preasfânt numele Dumnezeului meu. Dar tu, stăpâna şi maica mea, nu te teme pentru mine, nici nu te îndoi de tinereţea mea, căci cred că Domnul meu Iisus Hristos mă va întări pe mine, roaba Lui, Căruia roagă-te şi tu, maica mea iubită, ca să nu mă lase şi să nu mă depărteze pe mine, până ce voi săvârşi nevoinţa chinurilor întru numele Lui şi va cădea ruşinat vrăjmaşul, care s-a ridicat asupra noastră".

Astfel vorbind între ele două ceasuri şi mai bine şi dându-şi cea mai de pe urmă sărutare, slujitorii trimişi de ighemon s-au supărat aşteptând. Şi intrând în biserică, le-au găsit nu îngrijindu-se de împodobirea trupească, ci vorbind cu umilinţă, mângâindu-se una pe alta şi întărindu-se întru Domnul. De aceea, s-au mâniat foarte tare şi apucând pe Anastasia ca lupul pe oaie, i-au pus fiare pe grumaz şi au dus-o repede în cetate, înfăţişând-o înaintea ighemonului. ***Iar ea, deşi stătea cu faţa înaintea lui, cu mintea sa era mai mult înaintea lui Hristos, Mirele ei şi cu ochii inimii privea frumuseţea Lui.***

Văzând-o, toţi s-au mirat de frumuseţea ei şi de smeriţii ei ochi, precum şi de blândeţea ei.

Apoi ighemonul a zis către dânsa: *„De ce neam eşti, de ce credinţă şi care îţi este numele?"*

Iar Sfânta a răspuns cu glas blând, căutând în jos: „Sunt fiica unui cetăţean din cetatea Romei şi sunt crescută în dreapta credinţă, iar numele meu este Anastasia".

Ighemonul a zis: *„Romanilor le este neobişnuit acest nume şi nu ştiu ce înseamnă Anastasia".*

Sfânta a răspuns: „Anastasia se tâlcuieşte înviere, căci Dumnezeu m-a înviat pe mine, ca să grăiesc împotriva ta, până ce îl voi birui pe tatăl tău, satana".

Ighemonul a zis: *„Să-mi răspunzi cu blândeţe, fecioară, ca să nu mă porneşti spre mânie, căci îţi cruţ tinereţea şi nu vreau să pierd frumuseţea ta, ci ascultă-mă ca pe un tată care vrea să te sfătuiască de bine. De ce te-ai amăgit fără de folos cu învăţătura creştinească şi îţi pierzi în deşert anii tăi, lipsindu-te de viaţa cea bună şi de desfătările pe care zeii le-au dat oamenilor, spre veselie? De ce ascunzi într-un colţ întunecat o aşa frumuseţe, care şi la boierii cei mari poate să fie plăcută? Ce mângâiere ai dacă fugi de petrecerea împreună cu oamenii şi ca o fiară locuieşti singură? Care îţi este câştigul dacă eşti chinuită şi mergi la moarte pentru Cel răstignit? Oare nu este bine să te închini zeilor noştri cei fără de moarte, să-ţi iei un bărbat cinstit, frumos şi de neam bun, să te mângâi cu bucurii şi să te veseleşti cu fiii, să vieţuieşti în cinste şi în slavă, între oamenii cei buni şi să ai multe averi, aur şi argint, şi să nu-ţi pierzi în cea mai mare trudă şi sărăcie viaţa cea dată de zei, spre bună petrecere? Deci, te sfătuiesc pe tine, apropie-te şi te închină zeilor şi îndată vei avea bărbat de neam mare şi cinstit, slăvit şi bogat, care va fi înaintea scaunului împărătesc cu multă laudă şi cu care şi tu asemenea vei fi în mare cinste şi te vei îndulci de toate bunătăţile, în toate zilele vieţii tale".*

La aceste cuvinte, Sfânta Anastasia, ridicându-şi ochii săi cei plecaţi în jos şi căutând la ighemon, a zis: ***„Bărbatul meu, bogăţia mea, viaţa şi veselia mea este Domnul meu Iisus Hristos, de la Care nu mă voi întoarce cu amăgitoarele tale cuvinte. Nu mă vei înşela precum a înşelat şarpele pe Eva, nici îmi vei îndulci chinuirea cea amară a voastră. Nu mă vei despărţi de Domnul meu nici cu frica chinurilor, pentru care de o sută de ori, de ar fi cu putinţă, sunt gata să mor".***

Atunci ighemonul a poruncit celor ce stăteau de faţă să o bată peste obraz, zicându-i: *„Oare aşa răspunzi luminatului stăpânitor?"*

Apoi, vrând să o facă de ruşine, a poruncit să-i rupă hainele de pe dânsa şi să fie arătată goală înaintea tuturor.

Şi a zis către dânsa: *„Oare frumos îţi este, fecioară, ca să stai înaintea tuturor aşa goală?"*

A răspuns Sfânta: ***„Nebunule, neruşinatule şi de toată necurăţia plin, aceasta nu este ruşinea mea, ci a ta. Ştie Domnul meu că niciodată soarele n-a văzut goliciunea mea, iar tu, punându-mă astfel în faţa poporului, să ştii că mai mult te-ai făcut de ruşine pe tine, decât pe mine. Pentru că pe mine de ruşinea aceasta***

mă va acoperi Mirele meu cu veşmântul slavei, iar pe tine te va acoperi în veci ruşinea feţei tale. Acum tot omul cu minte va zice: de n-ar fi fost ighemonul fără ruşine şi plin de pofte nelegiuite, n-ar fi dezgolit în faţa tuturor trupul cel feciorelnic".

Apoi a zis celor ce o dezbrăcaseră: „Dacă aţi dezgolit trupul meu şi dacă aţi pus înaintea mea uneltele chinurilor, pentru ce zăboviţi? Bateţi, tăiaţi, rupeţi trupul meu cel gol, acoperiţi-l cu bătăi şi cu sângele meu. Iată, mă vedeţi gata spre a suferi chinuri şi să nu nădăjduiţi că veţi auzi altceva de la mine, decât numai aceasta, că voiesc să mor pentru Hristos".

Atunci, la porunca ighemonului, au întins-o cu faţa în jos şi au legat-o de patru stâlpi, apoi au pus sub dânsa foc cu smoală şi cu pucioasă şi astfel au chinuit-o cu foc şi cu fum greu, iar pe spate au bătut-o cu toiege fără milă.

Sfânta răbda chinurile şi în loc de suspinuri, zicea psalmul lui David: ***„Miluieşte-mă, Dumnezeule".***

Atât de mult a fost bătută, încât au obosit cei care o băteau. După aceasta au dezlegat-o de pe stâlpi şi luând-o de pe foc, au legat-o pe o roată şi întorcând roata, toate oasele i le-au zdrobit, iar venele i s-au rupt.

Dar ea se ruga către Domnul: *„Scăparea mea şi scutul meu, nu Te depărta de la mine, că slăbeşte sufletul meu din pricina durerilor şi a oaselor mele zdrobite".*

Şi îndată, cu puterea lui Dumnezeu, roata s-a oprit şi a stat nemişcată şi Sfânta Anastasia a fost dezlegată de o mână nevăzută. Apoi cu tot trupul s-a arătat nevătămată şi sănătoasă, încât toţi se mirau de o asemenea minune.

Deci ighemonul putea cu o minune ca aceasta să vină în simţire şi la cunoştinţa adevăratului Dumnezeu, dar l-a orbit răutatea şi a început cu alte munci a o chinui pe sfânta. A poruncit ca sfânta să fie spânzurată, să-i fie strujite coastele şi să-i rupă trupul, iar ea răbda toate acestea cu bărbăţie şi numai spre Unul Dumnezeu îşi ridica ochii, zicând: *„Vezi durerea mea cu care pătimesc pentru Tine, Mirele meu şi binevoieşte ca sângele vărsat de netrebnica roaba Ta să-Ţi fie bineprimit şi să nu fiu lepădată din ceata sfintelor mărturisitoare".*

După aceasta au coborât-o de pe lemn şi a zis ighemonul către dânsa: *„Anastasia, oare bine îţi este acum?"*

Iar Sfânta a răspuns: ***„Foarte bine, pentru că ce chin nu-mi este mie de folos şi bineprimit de către Acela pe care îl iubesc mai mult decât viaţa şi decât sufletul meu?"***

Atunci ighemonul a zis: *„Dacă îţi place să rabzi chinuri pentru Cel răstignit, îţi voi înmulţi această plăcere".*

Şi a poruncit ca să-i fie tăiaţi sânii cu briciul. Sfânta, văzând sângele care curgea din ea, a început a slăbi foarte mult şi cerea apă de băut. Unul dintre cei ce erau acolo, pe nume Chiril, aducând apă, i-a dat să bea, iar ea, gustând puţină apă, a zis către cel ce i-a dat apă: ***„Să nu te lipseşti de plată de la Domnul, după cuvântul Lui, care a zis: Oricine vă va adăpa cu un pahar de apă rece în numele Meu - căci ai lui Hristos suntem - nu-şi va pierde plata sa".***

Ighemonul a zis către dânsa: *„îţi sunt de ajuns chinurile sau mai vrei să fii chinuită?"*

A răspuns Sfânta: ***„Fă ce voieşti, Dumnezeul meu este puternic ca şi pentru mai mari chinuri să întărească puterea mea cea slăbită şi să-ţi surpe mândria ta".***

Atunci chinuitorul a poruncit ca să-i smulgă unghiile de la degete, după aceea să-i taie mâinile şi picioarele şi apoi să-i sfărâme toţi dinţii. Sfânta a început iarăşi a slăbi şi a cere apă, căci din gura ei curgea mult sânge. Atunci Chiril, cel mai înainte pomenit, a adăpat-o cu puţină apă, iar ighemonul, văzându-l pe Chiril că adapă pe muceniţă cu apă şi socotind că este creştin, căci aşa şi era, îndată a poruncit ca acesta să fie tăiat cu sabia. Şi fiind tăiat, fericitul Chiril s-a dus către Domnul ca să-şi ia plata sa pentru paharul cel cu apă rece cu care a adăpat pe muceniţă în numele lui Hristos.

Sfânta, răcorindu-se cu apă, a răsuflat puţin şi se ruga, zicând: ***„Nu mă lăsa pe mine, Dumnezeule, Mântuitorul meu".***

Şi ighemonul a poruncit ca să i se taie limba.

Atunci Sfânta a zis: ***„Chiar şi limba de-mi vei tăia, băutorule de sânge şi nelegiuitule, inima mea tot nu încetează a striga către Domnul, căci El, pe cei ce se roagă în tăcere, mai bine îi ascultă".***

Luând sluga un cleşte, l-a băgat în gura sfintei şi i-a tras limba afară şi i-a tăiat-o. Atunci tot poporul a strigat înspăimântat, defăimând şi ocărând pe ighemon pentru o muncire atât de cumplită şi lipsită de omenie. Ighemonul, mâniindu-se pe popor, a poruncit ca sfânta să fie dusă afară din cetate şi să i se taie cu sabia cinstitul ei cap. Astfel şi-a săvârşit nevoinţa muceniciei, sfânta şi vrednica de laudă, mare muceniţă a lui Hristos, Anastasia.

Sfântul ei trup a fost lăsat neîngropat ca să fie spre mâncare fiarelor şi păsărilor, dar cu dumnezeiască acoperire se păzea neatins. ***Venind noaptea, îngerul s-a arătat fericitei stareţe Sofia şi i-a poruncit să ia trupul Sfintei Anastasia care zăcea în câmp, afară din cetate.*** Ea, luând o pânză curată, a ieşit din mănăstire şi nu ştia în ce parte să meargă. Apoi, rugându-se lui Dumnezeu cu tot dinadinsul şi fiind povăţuită de el, a mers la locul unde era aruncat sfântul trup al duhovniceştii ei fiice şi sărutându-1 cu dragoste şi udându-1 cu multe lacrimi, zicea: „*Iubita mea fiică, pe care în linişte şi cu osteneli te-am crescut; în post, în rugăciuni, în feciorie şi în curăţie te-am păzit, frica lui Dumnezeu şi sfânta Lui dragoste te-am învăţat; fiica mea cea dulce pentru care totdeauna sufeream, până ce s-a închipuit în tine Hristos, mulţumesc ţie că m-ai ascultat pe mine, sărmana ta maică şi ai îndeplinit dorinţa mea. Nu în zadar m-am ostenit cu tine, pentru că ai stat înaintea Mirelui tău în haina cea de nuntă a fecioriei tale neprihănite, împodobindu-te cu sângele tău. Deci mă rog ţie acum, nu ca unei fiice, ci ca*

unei maici şi stăpână a mea, să fii sprijinul bătrâneţilor mele, cu rugăciunile către Dumnezeu şi mă pomeneşte, bucurându-te cu Domnul. Iar când îmi va porunci să mă duc din trupul meu de lut, roagă-te bunătăţii Lui, ca să fie milostiv păcatelor mele".

Plângând astfel, se gândea ce să facă, pentru că era singură, ba şi slabă şi abia putea umbla cu toiagul. Neputând să ia şi să ducă acel trup ca să-l îngroape, se mâhnea, nepricepându-se ce să facă. ***Atunci, după rânduiala lui Dumnezeu, au venit nişte oameni necunoscuţi de ea, cinstiţi la vedere, cucernici la vorbă şi creştini cu credinţa. Aceştia, găsind-o pe stareţă plângând deasupra trupului, i-au ajutat ei şi adunând mădularele tăiate, adică mâinile şi picioarele, care erau aruncate afară din cetate, au pus sfântul cap la loc deosebit şi cinstit şi cântând acolo deasupra gropii, au îngropat comoara cea de mult preţ, slăvind pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh. Amin.***

Sfânta mare muceniță Anastasia Romana - drumul spre sfințenie

Chinuită până la moarte din pricina iubirii ei de Dumnezeu, Sfânta mare muceniță Anastasia și-a păstrat credința și a ales viața veșnică.

***

Din neam de romani, viețuind în vremea împăraților Deciu și Valerian, Sfânta Anastasia a păşit pe calea monahismului încă din tinerețe, îndeplinindu-și ascultările într-o mănăstire.

Mărturisindu-şi credința în Dumnezeu fără ezitare, a fost bătută cu toiege și întinsă pe jăratic, spânzurată pe lemn și străpunsă cu sulițe și supusă la multe alte torturi. În cele din urmă, a trecut la cele veșnice după ce i-a fost tăiat capul cu sabia.

Sinaxar - Sfânta prea cuvioasă mare muceniţă Anastasia Romana

În această lună (octombrie), în ziua a douăzeci şi nouă, Sfânta prea cuvioasă mare muceniţă Anastasia Romana.

Aceasta a fost pe vremea împăraţilor Deciu şi Valerian şi a guvernatorului Prob, romană de neam, tânără fiind şi locuind într-o mănăstire. Aceasta mărturisind pe Hristos cu îndrăzneala de faţă a fost bătută cu palme peste obraz şi au întins-o pe jăratic cu foc, apoi au bătut-o cu toiege. Apoi spânzurând-o pe lemn au strâns-o cu vârteje de munci şi au străpuns-o cu ţepi ascuţite. Şi iarăşi spânzurând-o, au strujit-o peste tot trupul, i-au tăiat sânii, i-au smuls unghiile, i-au tăiat mâinile, picioarele şi limba; apoi i-au scos măselele şi dinţii şi i-au tăiat capul.

Sinaxar - Sfânta mare muceniţă Anastasia Romana

Cuvioasa Anastasia a trăit în vremea împăraţilor Decius şi Valerian, după unii, sau în vremea lui Diocleţian, după alţii şi era de loc din Roma. La moartea bogaţilor ei părinţi, ea şi-a împărţit săracilor averea pe care o moştenise şi s-a retras la o mănăstire.

În jurul anului 256 d. Hr., în vremea pretorului Provus, ea a fost arestată şi i s-a propus să se lepede de Hristos pentru a-şi cruţa tinereţea.

Răspunsul prompt al Sfintei Anastasia a fost următorul: ***Eu cunosc o singură frumuseţe şi o tinereţe, aceea pe care o dă Hristos sufletelor credincioase şi îndrăzneţe care preferă moartea pentru El decât bunătăţile lumeşti, atunci când le sunt propuse acestea în schimbul trădării Dumnezeului lor. Bogăţie am avut din belşug, nu mi-a trebuit. Dar pe Hristos al meu Îl vreau şi de El, nici o putere nu va putea să mă despartă. Dacă te îndoieşti, încearcă.***

Înfuriat de acest răspuns, Provos a pus să fie bătută cu băţul peste faţă, întinsă pe cărbuni aprinşi şi atârnată spre a-i fi sfâşiat trupul. I-au smuls unghiile, i-au tăiat sânii, în cele din urmă i-au tăiat capul. Astfel a luat neveştejita cunună a muceniciei Sfânta mare muceniţă Anastasia Romana.

Troparul Sfintei mari muceniţe Anastasia Romana, glasul al 4-lea: Strălucind în nevoinţă, cuvioasă fecioară, precum şi în lupte, cu sângele tău haina nevinovăţiei tale ai înroşit-o, de Dumnezeu insuflată Anastasia, cuvioasă şi mucenică, harul vindecărilor în lume străluceşti, rugându-te lui Dumnezeu pentru sufletele noastre.

Sursa:
https://www.pemptousia.ro/2013/10/sfanta-mare-mucenita-anastasia-romana-29-octombrie/

Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Sfânta cuvioasă muceniţă Anastasia Romana

Sfânta Anastasia a trăit pe vremea împăraţilor Deciu (250-253) şi Valerian (253-260), guvernator al Romei fiind Prov, pe când pornise iarăşi mare prigoană împotriva creştinilor. Era romană de neam şi tânără cu vârsta şi vieţuia într-o mică mănăstire de fecioare ce se afla printre livezi şi grădini, în apropierea Romei, stareţa mănăstirii fiind o călugăriţă cu viaţă îmbunătăţită pe care o chema Sofia. Oricât de ferită de lume era, oamenii tot aflaseră de frumuseţea şi înţelepciunea ei şi mulţi o ceruseră în căsătorie. Însă Anastasia rămânea mereu statornică în dragostea ei faţă de Hristos şi dorea să fie pentru toată viaţa mireasa Domnului Iisus.

Auzind Prov de această fecioară, a trimis ostaşi să o caute şi aflând-o au adus-o în faţa lui în lanţuri. Dregătorul o sfătuia pe frumoasa fecioară să-şi caute un bărbat şi să se mărite şi întorcându-se să se închine zeilor, ca frumuseţea ei să nu se piardă în zadar.

Dar ea a răspuns: „Viaţa şi veselia mea sunt Domnul Iisus Hristos, pentru Care, de o sută de ori de ar fi cu putinţă, sunt gata a muri”.

Auzind acest cuvânt, Prov a poruncit de au bătut-o peste obraz şi i-au sfâşiat veşmintele, au înecat-o cu fum înecăcios de pucioasă şi de smoală, apoi au bătut-o cu toiege, zdrobindu-i pe roată oasele. În timpul chinurilor, Anastasia nu înceta a-L

mărturisi pe Hristos. Văzând acestea, Prov mai mult a chinuit-o, încât poporul ce era de faţă s-a răsculat, iar mai apoi s-a botezat în numele Preasfintei Treimi.

Sfintei Anastasia Romana, după ce au scos-o afară din cetate, i-au tăiat capul.

Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfânta cuvioasă muceniță Anastasia Romana

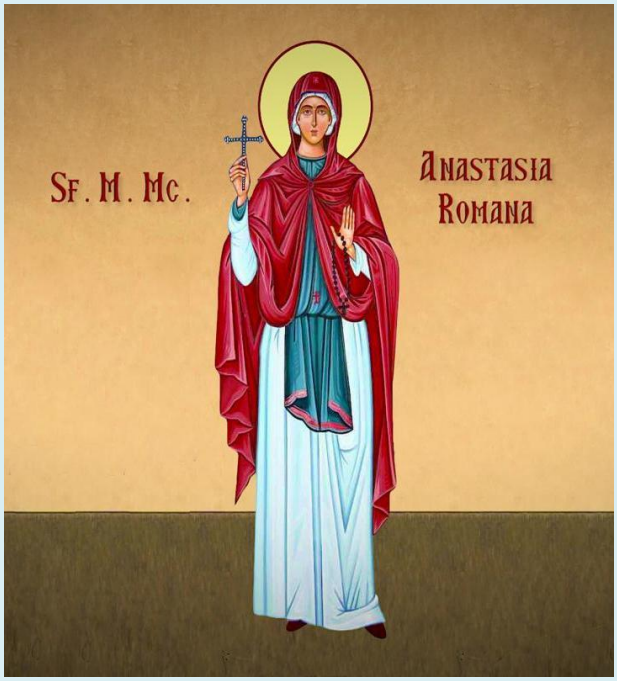

Sfânta cuvioasă muceniță Anastasia Romana a trăit pe vremea împăraţilor Deciu (250-253) şi Valerian (253-260), guvernator al Romei fiind Prov, pe când se pornise, iarăşi, mare prigoană împotriva creştinilor.

Romană de neam, tânără cu vârsta, Sfânta Anastasia se afla pe atunci într-o mică obşte de fecioare creştine, care locuia ascunsă printre livezi şi grădini, în apropierea Romei, unde era stareţă o îmbunătăţită călugăriţă, anume Sofia.

Rămasă orfană la vârsta de trei ani, Anastasia fusese luată de bătrâna Sofia şi crescută la această mănăstire, unde covârşea cu frumuseţea şi cu dragostea către Hristos pe toate celelalte tinere de vârsta ei.

Oricât de ferită de lume era, oamenii tot aflaseră de frumuseţea şi înţelepciunea ei şi mulţi o ceruseră în căsătorie. Dar fecioara rămânea neclintită în dragostea ei către Hristos şi voia cu înfocare să fie pentru toată viaţa mireasă a Domnului Iisus.

Auzind Prov dregătorul de această fecioară creştină în vârstă de doar 19 ani, a trimis ostaşi să o caute şi, aflând-o, au adus-o înaintea lui, în lanţuri. Şi o sfătuia dregătorul să-şi caute un bărbat şi să se mărite şi, întorcându-se, să se închine zeilor, ca frumuseţea ei să nu se piardă în zadar.

Iar ea a răspuns: „Viaţa şi veselia mea este Domnul meu Iisus Hristos, pentru Care de o sută de ori, de ar fi cu putinţă, sunt gata a muri”.

Auzind acest cuvânt, Prov a poruncit de au bătut-o peste obraz şi i-au sfâşiat veşmintele, au afumat-o cu fum înecăcios de pucioasă, apoi au bătut-o cu toiege şi i-au zdrobit pe roată oasele, în vreme ce fecioara nu înceta a mărturisi pe Hristos.

Înfuriat, Prov a pus-o la şi mai cumplite chinuri, încât poporul din Roma, care era de faţă, a început a murmura împotriva acestor cruzimi, iar mulţi s-au apropiat de credinţă şi s-au lepădat de idoli, botezându-se.

Iar Sfintei Anastasia, după ce au scos-o afară din cetate, i-au tăiat capul.

Înştiinţată de un înger, bătrâna Sofia a venit şi a luat trupul muceniţei, îngropându-l cu cinste.

Astăzi mare parte din moaştele sale se află la Mănăstirea Grigoriu din Muntele Athos, dar părticele din moaștele ei se mai află și în țara noastră, la Mănăstirea Șinca Nouă (Brașov) și în alte sfinte locașuri.

Proloage - Sfânta prea cuvioasa mare muceniţă Anastasia Romana

Luna lui octombrie în 29 de zile: Sfânta prea cuvioasa mare muceniţă Anastasia Romana.

Aceasta a trăit pe vremea împăraţilor Deciu (250-253) şi Valerian (253-260) guvernator al Romei fiind Prov, pe când se pornise, iarăşi, mare prigoană împotriva creştinilor. Romană de neam, tânără cu vârsta, Sfânta Anastasia se afla pe atunci într-o mică mănăstire de fecioare, pierdută printre livezi şi grădini, din apropierea Romei, unde era stareţă o îmbunătăţită călugăriţă, anume Sofia. Rămasă orfană la vârsta de trei ani, ea fusese luată de bătrâna Sofia şi crescută la mănăstire, unde covârşea cu frumuseţea şi cu dragostea către Hristos pe toate celelalte tinere de vârsta ei.

Oricât de ferită de lume era, oamenii tot aflaseră de frumuseţea şi înţelepciunea ei şi mulţi o ceruseră în căsătorie. ***Dar fecioara rămânea neclintită în dragostea ei către Hristos şi voia cu înfocare să rămână pentru toată viaţa mireasă a Domnului Iisus.*** Auzind Prov, dregătorul, de această fecioară, a trimis ostaşi să o caute şi, aflând-o, au adus-o înaintea lui, în lanţuri. Şi o sfătuia dregătorul să-şi caute un bărbat şi să se mărite şi, întorcându-se, să se închine zeilor, ca frumuseţea ei să nu se piardă în zadar.

Iar ea a răspuns: "Viaţa şi veselia mea este Domnul meu Iisus Hristos, pentru Care de o sută de ori, de ar fi cu putinţă, sunt gata a muri."

Auzind acest cuvânt, Prov a poruncit de au bătut-o peste obraz şi i-au sfâşiat veşmintele, au afumat-o cu fum înecăcios de pucioasă şi de smoală, apoi au bătut-o cu toiege şi i-au zdrobit pe roată oasele, în vreme ce fecioara nu înceta a mărturisi pe Hristos. Înfuriat, Prov a pus-o la şi mai cumplite chinuri, cât se spune că poporul din Roma, care era de faţă, a început a murmura împotriva acestor cruzimi, iar mulţi s-au apropiat de credinţă şi s-au lepădat de idoli, botezându-se. Cât despre Sfântă, scoţând-o afară din cetate, la urmă, i-au tăiat capul.

Întru această zi, învăţătura a Sfântului Ioan Gură de Aur, despre rugăciune.

Toţi ştiu că începătura a tot binele este rugăciunea, mijlocitoarea vieţii veşnice şi a mântuirii. Sunt nevoit, dar, să vă grăiesc de dânsa, pe cât voi putea, ca unora ce, deprinzându-vă a vieţui în rugăciune şi îndeplinindu-vă de-a pururea lucrurile lui Dumnezeu, cuvântul acesta şi mai silitori să vă facă pe voi.

Iar, pe de altă parte, că cei ce vieţuiesc molatic în rugăciune şi îşi lasă sufletul pustiu, să-şi cunoască paguba pentru vremea trecută şi să nu se lipsească de mântuire în cealaltă vreme.

Deci, iată cel dintâi mare lucru ce voi grăi despre rugăciune: tot cel ce se roagă vorbeşte cu Dumnezeu. ***Dar cum se poate, om fiind, să vorbească cu Dumnezeu?*** Toţi, adică, ştiu, dar nu putem spune cu de-amănuntul cinstea aceasta. Că această cinste covârşeşte şi marea vrednicie a îngerilor, măcar că ei mai bine o ştiu, precum un slăvit prooroc spune despre dânşii că, făcând ei cu frică rugăciunile, pe care le aduc lui Dumnezeu, îşi acoperă cu aripile feţele şi picioarele, cu multă cuviinţă, cucernicie şi cu sfială. Că adică, nu pot tăcea de atâta frică.

Asemenea şi celelalte toate, adică firea şi viaţa şi înţelepciunea şi cunoştinţa şi tot ce se poate spune, toate sunt deosebite de ale noastre. Iar rugăciunea este lucru de obşte al îngerilor şi al oamenilor. Şi nu este nici o deosebire între amândouă firile de rugăciune.

În taină te aşează, deci, împreună cu dânşii, şi degrabă vei păşi în viaţa lor, în cinstea şi în bunul neam, şi întru cunoştinţă, prin viaţa ta, în tot locul şi ceasul.

Deci, să ne sârguim către Dumnezeu, prin rugăciuni, că ce lucru va fi mai luminos decât al celor ce vorbesc cu Dumnezeu şi I se roagă? Şi ce este mai drept? Şi ce

este mai înţelept? Dar ce se cuvine a mai zice când e vorba de cei ce vorbesc cu Dumnezeu şi I se roagă? Aceluia se cuvine cinstea şi stăpânirea în veci!

Întru această zi, cuvand despre ieşirea sufletului şi suirea la ceruri.

Fericitul Ioan cel milostiv grăia de-a pururea despre pomenirea morţii şi despre ieşirea sufletului, că-i era lui descoperit de la Sfântul Simion Stâlpnicul, zicând că, ieşind sufletul din trup şi vrând să se suie la ceruri, îl întâmpină pe el cetele dracilor şi-l întreabă, mai întâi, de minciuni şi de clevetiri; că dacă de acelea nu s-a pocăit, apoi este oprit de către draci.

Şi iarăşi, mai sus dracii întâmpină sufletul şi îl întreabă despre desfrânare şi trufie, şi, dacă de acestea s-a pocăit, se izbăveşte de dânşii. Şi multe sunt împiedicările şi întrebările sufletului, de către draci, vrând acesta să meargă la ceruri. Vin după acestea dracii mâniei şi invidiei şi vorbirii de rău, ai iuţimii, ai mândriei, ai grăirii de ruşine, ai nesupunerii, ai cămătăriei, ai iubirii de argint, ai beţiei, ai vrajei, ai descântecelor şi lăcomiei, ai urei de fraţi, ai uciderii, ai furtişagului, ai nemilostivirii.

Şi când ticălosul acela de suflet se duce de la pământ la cer, nu stau aproape de dânsul Sfinţii îngeri şi nici îi ajută lui, ci singur sufletul nostru pentru sine dă răspuns, prin pocăinţă şi prin fapte bune, iar mai mult decât toate prin milostenie.

Că orice păcate pentru care nu se pocăieşte aici din cauza uitării, apoi, dincolo, prin milostenia făcută în timpul vieţii se izbăveşte de silnicia vămilor drăceşti.

Deci, acestea ştiindu-le, fraţilor, să ne temem de acel ceas amar, când ne vor întâmpina pe noi acei cruzi şi nemilostivi vameşi, către care nu ne vom pricepe ce vom zice.

Drept aceea, acum să ne pocăim de toate răutăţile şi după puterea noastră să facem milostenie care poate să ne petreacă pe noi de la pământ la cer şi să ne slobozească pe noi de la drăceasca oprire. Multă este ura lor spre noi şi mare este frica noastră şi primejdia văzduhului aceluia. Că dacă de la o cetate până la altă cetate, aici pe pământ, avem trebuinţă de un om care să ne ducă pe noi, ca nu cumva rătăcind, să cădem în locuri rele sau în râuri de netrecut sau între tâlhari neîmblânziţi, cu atât mai vârtos avem trebuinţă de călăuze şi povăţuitori dumnezeieşti, care să ne ducă pe calea cea lungă şi veşnică, care începe în ziua morţii, la ieşirea sufletului din trup, pe care nu putem în nici un chip să nu o străbatem şi să scăpăm.

Dumnezeului nostru slavă, acum şi pururea şi în vecii vecilor! Amin.

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfintei prea cuvioasei marii muceniţe Anastasia Romana

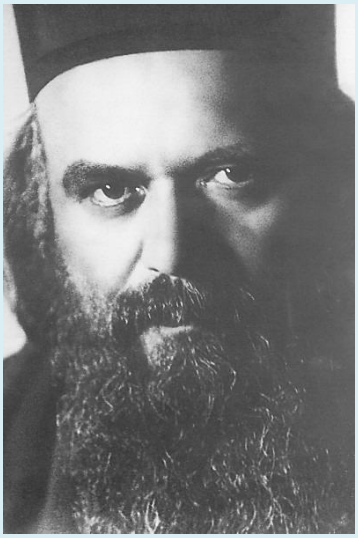

Ea s-a născut la Roma dintr-o familie nobilă, dar a rămas orfană de ambii părinţi de la vârsta de trei ani. Orfană fiind, ea a fost luată spre creştere într-o mânăstire de lângă Roma, a cărei stareţă era Sofia, vestită prin marea înălţime a vieţii ei duhovniceşti.

De-a lungul celor şaptesprezece ani care au urmat, monahia Anastasia s-a făcut şi ea vestită, asemenea chipului maicii ei duhovniceşti, printre creştini ca aspră şi minunată nevoitoare, iar printre păgâni ca femeie de o frumuseţe neasemuită.

Guvernatorul păgân Probus a trimis soldaţi la acea mânăstire spre a o lua pe Anastasia sub escortă şi a o aduce înaintea lui. Mai înainte cu două ceasuri de aceasta, egumena Sofia a sfătuit-o din destul pe tânăra Anastasia să se ţină strâns de credinţă, i-a arătat cum să risipească meşteşugirile linguşirilor cu care avea să fie ispitită şi toată înşelăciunea, şi cum să îndure sinistrele torturi.

A răspuns Anastasia către maica ei duhovnicească astfel: "Gata este inima mea, gata este ea a muri pentru Domnul meu, Hristos. Gata este sufletul meu de moarte pentru Dulcele Izbăvitor."

Adusă înaintea guvernatorului, Anastasia şi-a declarat pe faţă credinţa în Hristos Iisus Dumnezeul şi Domnul.

Guvernatorul mai întâi a încercat să o ademenească pe Anastasia, apoi a trecut la sinistre ameninţări.

La acestea muceniţa a răspuns: "Gata sunt să mor pentru Dumnezeul meu nu doar o dată, ci şi de sute de ori, de este cu putinţă."

Monahia Anastasia a fost supusă celor mai josnice umiliri: ei i s-au smuls de pe trup hainele, fiind ridicată goală înaintea mulţimii.

Dar viteaza creştină a strigat atunci, neînfricată, către călăi: ***"O, nu aveţi decât să mă biciuiţi, să mă tăiaţi, să mă sfâşiaţi în bucăţi, să înecaţi în sânge goliciunea mea!"***

Ceea ce bestialii torţionari au şi făcut, întocmai, în timpul acesta muceniţa a simţit de două ori o cumplită sete, şi a cerut apă. Un bărbat creştin pe nume Chiril a dus apă la buzele muceniţei. Din această pricină de la marea muceniţă, Chiril a primit scumpă binecuvântare, iar de la criminalii torţionari, moarte prin decapitare.

Anastasiei mai departe torţionarii i-au tăiat sânii şi limba, dar îngerul Domnului s-a pogorât la ea şi a întărit-o. Ea la urmă a fost omorâtă prin decapitare în afara cetăţii.

Fericita Sofia a aflat rămăşiţele trupului ei, le-a cules cu rugăciune de lacrimi şi le-a îngropat cu cinste. ***Sfânta prea cuvioasă mare muceniţă Anastasia s-a încununat cu cununa veşnicei slave în timpul domniei păgâneşti a lui Decius.***

Un miracol al Sfintei Anastasia Romana

Accidentul

Kosta, un bărbat tânăr şi tatăl a doi copii mici, se întorcea de la Atena la casa lui (o distanţă mare) pe data de 11 septembrie 2002 cu motocicleta. El a avut ceva de lucru şi s-a întors obosit. În timpul călătoriei, motocicleta s-a răsturnat, alegându-se cu nişte traumatisme, fracturi de coaste şi pelvis, şi la capetele inferioare ale celor cinci vertebre de la coloana vertebrală.

Una dintre fracturi i-a tăiat o venă, care a făcut pe medicii să-l diagnosticheze cu un hematom retroperitoneal din cauza hemoragiei interne. Doctorii erau neputincioşi, deoarece la acest tip de caz nu se poate face o intervenţie chirurgicală.

După 24 de ore la terapie intensivă, Kosta, epuizat de la pierderea de sânge, a fost dus în sala de operaţie. *"Am fost aproape de moarte, am pierdut trei litri de sânge, în acest caz medicii au decis să facă o încercare de salvare nouă. Ei au operat pe zona stomacului meu, ca să nu mă lase să mor, aşa cum mi-au spus mai târziu. Operaţia a fost un eşec, pentru că ei nu au putut ajunge la locaţia necesară, pur şi simplu, aşa cum mi-au spus, ei se aşteptau ca să mor "*

Inexplicabil

Curios, cu toate acestea, Kosta a trăit.

"Vena s-a închis pe cont propriu, iar medicii până în ziua de azi consideră că este un miracol", spune el.

Tatăl tânăr a rămas în spital timp de zece zile. Apoi s-a întors la casa să, timp de 15 zile, după care s-a întors la spital pentru o altă intervenţie, pentru a curăţa hematomul.

La 26 octombrie 2002, sărbătoarea Sfântului mare mucenic Dimitrie, s-a întors acasă, la soţia lui şi la cele două fete tinere.

Îmbunătăţirea stării sale de sănătate, după cum el însuşi afirmă, a fost rapidă.

Discuţia cu Sfânta

În dimineaţa zilei de 29 octombrie, el a avut un vis sau o viziune care i-a schimbat viaţa şi a dat un răspuns la ceea ce medicii s-au referit ca un miracol.

El spune: *"Am văzut o fată scundă şi foarte tânără, care purta o haină gri închis şi cu capul acoperit - ca o eşarfă - care se apropia de mine. Nu am putut, cu toate acestea, discerne faţa ei."* Prezenţa ei, cu toate acestea, a emis un parfum de nedescris.

Am fost, de asemenea, lovit de culoarea cerului şi lumina fără precedent în prima parte a zilei.

Înainte de a putea să o întreb cine este, s-a oprit la 4-5 metri în faţa mea şi a spus: ***"Eu sunt Sfânta Anastasia. Te-am salvat "*** maniera ei a fost ca şi cum ea nu ar fi făcut nimic special, cel mai probabil ca să nu mă simt îndatorat de acţiunea ei..

Cu un mod deosebit provocator şi sceptic am întrebat-o: "De ce m-ai salvat?" ***"Pentru că Maica Domnului mi-a cerut."***

Kosta afirmă, că în timpul acestei discuţi, prezenţa Sfintei Anastasia a creat o atmosferă de dulceaţă de nedescris.

Kosta s-a trezit uimit de visul-viziune şi a telefonat un prieten de-al său, care era călugăr. El a fost literalmente uimit de apelul telefonic de dimineaţă.

Kosta nu a dezvăluit visul său călugărului, dar l-a întrebat pur şi simplu: "Ştii de Sfânta Anastasia ?" Aşa cum ne-a spus, el a auzit de Sfânta Anastasia, izbăvitoarea de otravă.

"Care, Sfântă Anastasia Romana care se sărbătoreşte astăzi?", a răspuns călugărul.

Răspunsul călugărului l-a şocat pe Kosta. El a evitat, însă, să-i spună de visul său.

Câteva zile mai târziu, Kosta a primit un apel telefonic de la un prieten preot al lui, care a fost încântat să audă de progresele înregistrate de recuperarea lui.

În timpul discuţiei lor, el i-a spus că, atunci când se întâlnesc, îi va spune despre un vis cu Sfânta Anastasia Romana, cu scopul de a-i răspunde la unele întrebări. Insistenţa preotului l-a făcut pe Kosta să-i spună ce s-a întâmplat.

"Kosta, ştii unde sunt eu acum şi de ce am insistat să-mi spui?" l-a întrebat preotul.

Şi-a continuat, fără a aştepta un răspuns: "Eu sunt la Mănăstirea Sfântul Grigoriu din Sfântul Munte şi în scurt timp, ne vom închina Sfintelor moaşte."

Kosta a fost uimit a doua oară.

"Ai înţeles şocul pe care l-am experimentat?", a spus el.

Din cauza muncii sale, Kosta a vizitat Sfintele Biserici şi mănăstiri aproape în fiecare zi.

Astfel, în aprilie 2004, el a povestit la un călugăr la poarta mănăstirii sale în Loutraki, Corint, visul lui. În timpul discuţiei lor, a trecut o maşină. Şoferul şi fetiţa lui erau cunoscuţi de călugăr. Ei l-au salutat şi călugărul a spus către Kosta: "Acest om ... vrea să construiască o capelă în zonă în onoarea Sfintei Anastasia Romana. Din această cauză el a numit-o pe fata lui, Anastasia."

Toate acestea au întărit credinţa de nezdruncinat a lui Kosta ca, de asemenea, şi a familiei sale şi a prietenilor.

El însuşi este la sărbătoarea Sfintei Anastasia în fiecare an, la Mănăstirea Grigoriu şi menţine o relaţie cu Sfânta Anastasia, în rugăciunea sa de zi cu zi. Cert este faptul că această cunoştinţă cu Sfânta Anastasia a schimbat toată viaţa lui.

Pe fondul acestei relaţii, el a pus ca prioritate a lui voinţa lui Hristos şi experienţele de zi cu zi miracolul credinţei ortodoxe.

Slavă lui Dumnezeu!

Mănăstirea athonită a cuviosului Grigorie (Grigoriou) păstrează o parte din moaştele Sfintei Anastasia Romana

Parasclisul cu hramul Sfânta Anastasia Romana din aceaşi mănăstire athonită

Pr. lect. dr. Ioniță Apostolache - Sfânta muceniță Anastasia, tânăr vlăstar al dragostei pentru Hristos

Crescută de la trei ani într-o mănăstire din vecinătatea Romei, Sfânta Anastasia se numără printre sutele de fecioare care s-au jertfit pentru credinţa creştină în vremea împăraţilor romani Deciu (249-251) şi Valerian (253-260), în vremea sa guvernator în cetate fiind Prov.

Sfânta muceniţă Anastasia Romana a rămas orfană la vârsta de trei ani. Pentru că nu mai avea pe nimeni care să o ocrotească şi să o crească, a fost dată în grija unei mici comunităţi monahale din Cetatea Eternă, condusă de o vrednică monahie, Sofia. De la maica stareţă a deprins toată lucrarea cea bună şi plină de dragoste creştinească, uimind pe toată lumea cu râvna prin care împlinea orice ascultare. Pentru frumuseţea ei deosebită a fost adesea curtată şi cerută în căsătorie, dar de fiecare dată le-a nesocotit şi le-a dat pe toate la o parte pentru dragostea Mirelui Ceresc.

„De frica voastră nu mă voi teme, nici mă voi tulbura!”

Mânaţi de ură împotriva sfinţeniei muceniţei şi întărâtaţi cu vicleşug de diavol, unii dintre păgâni au mers la guvernatorul cetăţii şi au ridicat împotriva ei fel de fel de vorbe de ocară. A fost de ajuns însă să se afle că nu aducea cinstire zeilor, iar guvernatorul s-a şi pornit spre mănăstire pentru a o pedepsi pe Anastasia. Au tăiat cu securile porţile mănăstirii şi au pătruns înăuntru. Deşi putea să fugă şi ea alături

de celelalte fecioare, îndemnată de bătrâna Sofia, Anastasia fecioara a rămas să-şi înfrunte ighemonii şi să câştige o dată pentru totdeauna cununa muceniciei.

Cuvintele stareţei au întărit-o şi mai mult: *„Fiica mea, să nu-ţi cruţi frumuseţea ta trupească şi să nu iubeşti viaţa cea vremelnică. Când te vor amăgi cu cuvinte viclene, tu să nu-ţi abaţi inima spre ele; când te vor înfricoşa cu chinurile, tu să grăieşti: «De frica voastră nu mă voi teme, nici mă voi tulbura, căci cu mine este Dumnezeul meu». Când vor începe a te bate fără milă, tu să nu te temi de cei ce ucid trupul, căci sufletul nu pot să-l ucidă. Sau, de te vor sfâşia şi-ţi vor chinui trupul, tu să te bucuri în pătimirile tale, căci împlineşti lipsa necazurilor lui Hristos în trupul tău. De vor începe a zdrobi mădularele tale, tu să-ţi aduci aminte că şi perii capului tău sunt număraţi de Domnul, care va păzi toate oasele tale şi nici unul dintr-însele nu va pieri. Capul de ar voi să ţi-l taie, tu să priveşti la Hristos, Capul a toată Biserica, care este slava ta şi care îţi înalţă capul tău. Nu te teme, fiica mea, de pătimirea cea aspră, căci Mirele tău îţi va sta în faţă nevăzut şi o să-ţi uşureze durerile tale şi o să te scoată din chinurile cele grele. Când vei suspina, El îţi va da ţie uşurare. Când vei slăbi, El te va întări. Când vei cădea din pricina bătăilor, El te va ridica. Când în dureri te vei umple de amărăciune, El îţi va îndulci inima şi-ţi va răcori sufletul şi nu se va depărta de tine, până ce, scoţându-te din mâna chinuitorilor, te va duce în cămara Sa cea cerească şi, chemând toate puterile îngereşti şi cetele tuturor sfinţilor, îţi va face bucurie şi te va încununa ca pe o mireasă a Sa, cu cununa cea nestricăcioasă, ca să împărăţeşti împreună cu El întru slava cea veşnică”.*

„Inima mea nu încetează a striga către Domnul”

După acest cuvânt de întărire, păgânii au supus-o la chinuri cumplite, poruncind de îndată „să fie spânzurată, să-i fie strujite coapsele şi să-i rupă trupul”. Sfânta pe toate le-a răbdat cu inimă tare.

Sinaxarul ne spune că, la momentul cel mai greu, Anastasia a cerut să i se aducă un vas cu apă spre a se răcori. Unul dintre creştinii care erau de faţă, pe nume Chiril, i-a adus în ascuns apă sfintei, însă, fiind văzut de ighemoni, a fost tăiat şi el cu sabia şi astfel mucenicește s-a săvârşit.

După acesta, cei potrivnici au poruncit să i se taie limba fecioarei. Auzind porunca, Anastasia a zis: „Chiar şi limba de-mi vei tăia, băutorule de sânge şi nelegiuitule, inima mea tot nu încetează a striga către Domnul, căci El, pe cei ce se roagă în tăcere, mai bine îi ascultă”. Văzând această cumplită defăimare, tot poporul care era

de faţă a ridicat glas împotriva ighemonului „pentru o mucenicie atât de cumplită şi lipsită de omenie”.

Sfârşitul sfintei a venit însă la scurt timp după aceasta, fiind scoasă afară din cetate şi decapitată cu sabia.

„Mulţumesc că m-ai ascultat şi ai îndeplinit dorinţa mea”

Păgânii i-au lăsat trupul neîngropat, ca să fie mâncat de fiarele sălbatice. Bătrâna stareţă însă, cu dragoste de mamă pentru cea care răbdase crucea suferinţei până la sfârşit, a mers la locul acela şi, udându-i trupul cu lacrimi, a rugat pe Dumnezeu să o ajute să-l îngroape: *„Iubita mea fiică, pe care în linişte şi cu osteneli te-am crescut; în post, în rugăciuni, în feciorie şi în curăţie te-am păzit, frica lui Dumnezeu şi sfânta Lui dragoste te-am învăţat; fiica mea cea dulce pentru care totdeauna sufeream, până ce S-a închipuit în tine Hristos, mulţumesc ţie că m-ai ascultat pe mine, sărmana ta maică, şi ai îndeplinit dorinţa mea. Nu în zadar m-am ostenit cu tine, pentru că ai stat înaintea Mirelui tău în haina cea de nuntă a fecioriei tale neprihănite, împodobindu-te cu sângele tău. Deci mă rog ţie acum, nu ca unei fiice, ci ca unei maici şi stăpâne a mea, să fii sprijinul bătrâneţilor mele, cu rugăciunile către Dumnezeu, şi mă pomeneşte, bucurându-te cu Domnul. Iar când îmi va porunci să mă duc din trupul meu de lut, roagă-te bunătăţii Lui, ca să fie milostiv păcatelor mele”.* Terminându-şi rugăciunea, pe dată s-au ivit lângă ele câţiva oameni de bine care au ajutat-o pe stareţă să împlinească toate cele creştineşti pentru fericita muceniţă.

În decursul timpului, o mare parte din moaştele Sfintei muceniţe Anastasia Romana au ajuns spre cinstire la Mănăstirea Grigoriu din Sfântul Munte Athos.

Din rânduiala lui Dumnezeu, obştea monahală românească de la Şinca Nouă, din judeţul Braşov, s-a învrednicit să primească, de asemenea, părticele din acest nepreţuit mărgăritar duhovnicesc.

Pr. Silviu Cluci - Mănăstirea Grigoriu - Athos

Unul dintre cele mai bine organizate aşezăminte athonite, Mănăstirea Grigoriu este cunoscută pentru vocaţia sa misionară. De mai bine de 35 de ani mănăstirea trimite monahi misionari în toată lumea, dar în special în ţări din Africa centrală.

Mănăstirea Grigoriu este construită pe o stâncă, lângă mare, în partea de sud-vest a Sfântului Munte, între mănăstirile Dionisiu şi Simonos Petras.

Prima menţiune documentară a mănăstirii a fost realizată într-un manuscris din anul 1310 păstrat și astăzi în tezaurul de aici. Menţiuni despre mănăstire se găsesc şi în Actele din 1347 şi 1348. În al treilea Tipic al Sfântului Munte (1394), mănăstirea deţine locul al 22-lea între cele 25 de mănăstiri de atunci.

Sfântul Grigorie Ctitorul

Închinată Sfântului ierarh Nicolae, Mănăstirea Grigoriu poartă numele ctitorului ei, cuviosul Grigorie cel nou, ucenicul Sfântului Grigorie Sinaitul, care a fost şi primul ei egumen.

Cuviosul Grigorie s-a născut la începutul secolului al XIV-lea în Serbia. Mai întâi s-a nevoit la Paroria, apoi, după invazia turcilor, împreună cu Gheronda Ilarion a mers la Zagora, în Bulgaria, iar apoi la Melana, în apropierea Mănăstirii Marea Lavră, unde l-a întâlnit pe Sfântul Romil de Ravaniţa (18 septembrie). S-a stabilit în zona dintre Mănăstirile Simonos Petras şi Dionisiu, unde a ridicat renumita Mănăstire a Sfântului Nicolae, ce poartă astăzi numele Sfântului Grigorie. Acolo, în apropiere, la o distanţă de un sfert de oră de la mănăstire se păstrează încă chilia unde s-a nevoit cuviosul Grigorie.

După moartea despotului Ioan Uglesi (†1371) a mers în Serbia şi a ridicat Mănăstirea Zdrelo, în cinstea Sfântului Nicolae, care mai târziu a fost numită Gorniac. Probabil că acolo a adormit cu pace omul lui Dumnezeu, Grigorie.

Ajutoare româneşti

În anul 1497 Mănăstirea Grigoriu s-a pustiit din motive necunoscute, probabil din cauza incursiunilor piraţilor. În 1500 a fost reînnoită din temelie de către voievodul Moldovei, Ştefan cel mare şi sfânt. Daniile sale generoase au fost continuate de următorii domnitori ai Moldovei până în 1720.

Din anul 1574 mănăstirea deţinea locul al 17-lea în ierarhia mănăstirilor athonite. În 1761 un incendiu a distrus mănăstirea în întregime, iar apoi s-a pustiit. Dar ea a fost refăcută datorită ostenelilor neobosite ale lui Ioachim Schevofilax. Datorită acestui cuvios, mănăstirii i-au fost afierosite două mănăstiri din Ţările Române: Mănăstirea Putna din Moldova şi Mănăstirea Sfântul Spiridon din Bucureşti. Ioachim a adormit la vârsta de 103 ani.

Exemplul său a fost urmat de doi ierarhi, Grigorie mitropolitul Kasandrei şi Damaschin mitropolitul Tesalonicului, care s-au retras în mănăstire şi s-au tuns monahi.

Revoluţia greacă, căderi şi ridicări

În perioada 1821-1830, mănăstirea a suferit mari pagube de la armatele turceşti care s-au stabilit în Sfântul Munte. Mulţi părinţi din mănăstire au fugit luând cu ei Sfintele moaşte şi obiectele de preţ. De asemenea destule pagube au pricinuit mănăstirii inundaţiile din 1820/1821 şi 1833, precum şi incendiul din 1890. Focul care a cuprins şi pădurea mănăstirii a fost stins prin intervenţia minunată a Sfintei Anastasia Romana.

În 1840 mănăstirea a primit sistemul chinovial în urma străduinţelor de zece ani ale învăţatului monah Grigorie Bizantinul (†1841) şi a sprijinului acordat de prietenul său Antim al II-lea, mitropolitul Efesului.

O perioadă de mare înflorire a cunoscut mănăstirea în vremea egumeniei lui Simeon (1849-1905), care provenea din obştea Mănăstirii Sfântul Pavel şi care a reuşit să plătească toate datoriile printr-o administrare înţeleaptă a metoacelor din Ţările Române. Tot în timpul egumeniei sale mănăstirea s-a extins prin constituirea corpului de nord cu noua intrare.

Sfinţi şi nevoitori

De-a lungul timpului, în Mănăstirea Grigoriu au trăit în anumite perioade Sfinţii noi mucenici Luca din Mitilini (†1802) şi Gherasim cel nou (†1812). La Katisma Maicii Domnului a trăit pentru o vreme Sfântul Acachie, înainte de a se stabili la Schitul Kavsolcalivia.

Stareţul Gheorghe Kapsanis şi lucrarea misionară

În luna iulie a anului 1974, la invitaţia bătrânilor părinţi ai Sfintei Mănăstiri a cuviosului Grigorie, părintele Gheorghe Kapsanis (†8 iunie 2014), fost profesor de teologie la Universitatea din Atena, a venit la mănăstirea Grigoriu împreună cu un grup de ucenici din insula Evvia. Aproape 40 de ani Gheronda Gheorghe a păstorit obștea Sfintei Mănăstiri Grigoriu, fiind un pionier și în domeniul misiunii ortodoxe peste hotare. De mai bine de 35 de ani Mănăstirea Grigoriu trimite monahi misionari în toată lumea.

Astăzi, stareţ al mănăstirii este ieromonahul Hristofor, ce continuă lucrarea părintelui Gheorghe Kapsanis.

Date de contact:
Adresă: Grigoriou Monastery 630 86 Karyes, Mt. Athos, Greece
Telefon: +30 23770 23671
Fax: +30 2377 023631
E-mail: imog@cosmotemail.gr

(Foto) Mănăstirea Grigoriu - Athos:
https://doxologia.ro/locuri-sfinte/manastirea-grigoriu-athos-galerie-foto

Pr. Silviu Cluci - Odoarele Mănăstirii Grigoriu

Ca în orice mănăstire athonită, şi la Grigoriu se păstrează un veritabil tezaur duhovnicesc: o mulţime de sfinte moaşte, icoane şi vechi manuscrise.

În Mănăstirea Grigoriu se păstrează o parte din lemnul Sfintei Cruci, o parte din sfintele moaşte ale cuviosului Grigorie cel nou (cealaltă parte a trupului cuviosului se află în Mănăstirea Gorniac din Serbia) şi o importantă parte (gambele, talpa stângă, mâna dreaptă cu pielea pe ea) a moaştelor Sfintei Anastasia Romana, care este cinstită în mod deosebit în mănăstire.

Tot aici mai sunt părţi din capetele Sfinţilor: Dionisie Areopagitul, Iacov Persul, Grigorie de Nazianz, Fotini Samarineanca, Grigorie episcopul Armeniei mari, Chirie, Modest episcopul Ierusalimului, Siluan Athonitul şi ale cuvioşilor mucenici ucişi de turci în Dau Pendelis.

Se păstrează de asemenea părticele din sfintele moaşte ale Sfinţilor: Nicolae, Grigorie Teologul, Macrina, Damian doctorul cel fără de argint, Nicolae noul

mucenic, marelui mucenic Gheorghe, Ioan Gură de Aur, Vasile cel mare, ale Sfântului întâiului mucenic Ştefan, ale apostolului Andrei, Ignatie Teoforul, Ioan cel milostiv, Teodor Stratilat, Teodor Tiron, Pantelimon, Haralambie, Nectarie al Pentapolei, Varvara, Chiriachi şi Iulita.

Biblioteca este bine organizată. A suferit pagube şi pierderi în urma incendiului din 1761 şi a fost jefuită de ostaşii turci (1821-1830). Ea cuprinde 297 de manuscrise, dintre care 11 pergamente, 15.000 de exemplare de cărţi (630 sunt vechi).

Important este codicele (secolul al VIII-lea) care cuprinde lucrarea lui Hermas, „Păstorul". De asemenea, valoros este Tetraevangheliarul cu icoane şi miniaturi din secolul al XIII-lea şi un „Proschinitar" al Sfintelor Locuri, alcătuit de medicul şi pictorul Daniil (1680).

În arhiva mănăstirii se păstrează sigilii, firmane, un manuscris de muzică psaltică (1744), documente ale domnitorilor Ţărilor Române şi unul otoman (1561).

În iconofilachion se păstrează icoane mai noi şi din perioada postbizantină. Deosebit de valoroasă este icoana Sfântului Nicolae (secolul al XV-lea) care se află în Katholikon, precum şi Icoana Maicii Domnului „Alăptătoarea".

Printre alte obiecte şi vase valoroase, în schevofilachion se păstrează un epitaf brodat din secolul al XVI-lea.

Moaştele Sfintei Anastasia Romana de la Mănăstirea Grigoriu

Sfânta mare muceniţă Anastasia din Roma, prăznuită pe 29 octombrie, este una dintre ocrotitorii Sfintei Mănăstiri Grigoriu din Sfântul Munte.

O mare parte din moaştele Sfintei Anastasia Romana se află în mănăstire.

Sursa: leipsanothiki.blogspot.gr

Ștefan Mărculeţ - Şinca nouă, poartă între trecut şi present

30 iul, 2013

Viaţa monahală din Transilvania a avut de suferit multe prigoane în istorie, cea mai cunoscută fiind Campania lui Bucov din secolul al XVIII-lea, când aproximativ 250 de aşezăminte monahale au căzut pradă tunurilor. Anii de libertate au adus şi renaşterea multora, iar istoria lor îndelungată a ieşit la iveală. O astfel de mănăstire este şi cea de la Şinca nouă, judeţul Braşov, un loc unde trecutul este preţuit şi valorificat aşa cum se cuvine.

Mănăstirea „Duminica Sfinţilor Români“ din apropierea satului Şinca nouă, judeţul Braşov, are un trecut impresionant, în care vieţile oamenilor din localitatea apropiată de aşezământ sunt strâns legate de viaţa monahală din poiana unde, cu secole în urmă, îşi începeau nevoinţele câţiva următori ai lui Hristos.

Ca majoritatea mănăstirilor din Ardeal, şi aşezământul de la Şinca nouă a avut soarta de a cădea sub tunurile generalului austriac Bucov, dar după mai bine de două secole, mănăstirea a reînviat, printr-o minune. Mai întâi de toate, trebuie să mergem înapoi cu mai bine de trei secole, când Transilvania a fost zguduită de tenebrele unei ample propagande uniatiste. Mii de români ortodocşi au avut de

suferit în urma acestei mişcări de trecere forţată la catolicism. Foarte mulţi dintre aceştia au preferat, însă, să rămână în credinţa primită de la înaintaşi, chiar dacă acest lucru a însemnat prigoană, suferinţă şi chiar moarte. Anul 1698 este consemnat de istorici ca fiind începutul acestei propagande, urmând ani şi ani de zbucium în comunităţile de români.

De această mişcare uniatistă nu a fost ferit nici vechiul sat de la poalele Munţilor Făgăraş, numit Şinca. Ca multe ale comunităţi ortodoxe din această parte a ţării, sătenii din Şinca au fost nevoiţi să-şi lase casele şi întreaga avuţie şi să plece în pribegie, din cauza refuzului de a-şi lepăda credinţa ortodoxă.

„Credincioşii din Şinca au mers de-a lungul râului ce curge pe aici şi, la o distanţă de 10 kilometri, au întemeiat o localitate, actuala Şinca nouă. Aici exista un schit, pentru că avem de la acest aşezământ monahal icoanele împărăteşti din cata-peteasmă, ale Sfântului Nicolae, ale Mântuitorului Iisus Hristos, ale Maicii Domnului şi ale Sfântului Ioan Botezătorul. Deducem că avea hramul Sfântului Nicolae pentru că pe icoana sfântului apare numele ieromonahului Ştefan, care a dăruit schitului aceste icoane pe lemn, în anul 1787“, ne-a spus stareţul Mănăstirii Şinca nouă, protosinghelul Matei Bilauca.

Această strămutare a avut loc în jurul anului 1750. În vatra sătească, actualul sat Şinca veche, se spune că au rămas doar patru familii de români, care au preferat să renunţe la credinţa ortodoxă pentru a-şi păstra avuţia şi pentru a primi toate drepturile promise de autorităţi. La acea vreme, în jurul vechiului sat Şinca existau patru mănăstiri: cele două reînfiinţate în anii trecuţi, lângă Şinca nouă, şi lângă Şinca veche, la hotarul dintre aceste sate şi schitul amintit mai sus.

Veche mănăstire cu şcoală teologică

În satul vechi au fost aduse alte familii de români, trecute la catolicism, iar când unii dintre primii locuitori s-au întors din pribegie, nu şi-au mai găsit casele şi gospodăriile. Aşa se face că localitatea Şinca nouă a apărut şi datorită acestei situaţii. Monahii de la schitul de aici i-au primit cu mare drag şi le-au oferit cele necesare începerii unei vieţi noi. Cu timpul, biserica schitului a fost dăruită comunităţii, iar călugării s-au retras la patru kilometri distanţă, într-o poiană. La acea vreme exista în această poiană o mănăstire de la începutul secolului al XVI-lea.

„Din puţinele documentele păstrate, am aflat că preoţii din vremea Sfântului ierarh Andrei Şaguna, deci în secolul al XIX-lea, i-au adus la cunoştinţă acestuia că a

existat în poiana aceasta, cândva, o mănăstire, care a avut aceeaşi soartă cu celelalte aşezăminte monahale din Transilvania, în vremea generalului Bucov. Preoţii aminteau sfântului mitropolit că pe ruinele mănăstirii cresc trandafiri şi că a existat aici şi o şcoală teologică de băieţi“, ne-a mai spus protosinghelul Matei Bilauca.

Crucea lui Nică a Stanei

Timpul a trecut şi, după 250 de ani, în poiana mănăstirii s-au produs schimbări, încât nimeni nu a mai ştiut locul exact unde a fost aşezământul monahal. Singurul reper a fost un izvor, care nu seca niciodată şi la care sătenii din Şinca nouă veneau adesea, mai ales în timpul verilor secetoase. Oamenii au legat acest izvor de fosta fântână a mănăstirii, întrucât se ştie că orice aşezământ era întemeiat într-un loc unde exista apă din belşug.

Minunea prin care s-a descoperit locul şi ruinele vechii mănăstiri a început în 1985. Un om credincios şi evlavios din Şinca nouă, cunoscut tuturor ca Nică a Stanei avea dorinţa de a aşeza cruci de lemn în anumite locuri, cum ar fi răscrucile de drumuri. Nimic nu l-a putut opri pe Nică a Stanei de la această misiune, nici măcar autorităţile comuniste. Sătenii povestesc despre el că, imediat ce ieşea din arestul fostei miliţii, îşi relua activitatea. În 1985, a găsit de cuviinţă să aşeze o cruce în Poiana Mănăstirii. A confecţionat o cruce mare, din lemn, s-a interesat de locul mănăstirii şi a aşezat această cruce pentru a exista şi un semn religios aici.

„La prima vedere, locul unde a fost aşezată crucea nu părea cel mai potrivit. Probabil că nea Nică s-a gândit că nu trebuie nici să deranjeze oamenii care aveau proprietăţi pe aici şi să provoace tulburare în vremuri dificile pentru Biserica noastră. Fără să ştie, nea Nică a aşezat crucea într-un loc providenţial şi cu siguranţă că Dumnezeu l-a trimis acolo. A aşezat crucea într-o groapă cu beton, pentru a ţine mult. În 2009, când s-au făcut săpăturile s-a constat că acea cruce aşezată în 1985 a fost pusă în mijlocul Sfântului Altar, în faţa Sfintei Mese“, continuă stareţul mănăstirii.

Teză despre mănăstirile din Ardeal

Săpăturile arheologice prin care s-au descoperit ruinele vechii mănăstiri de la Şinca nouă se leagă de tânărul Aurel Dragnea, care a scris o teză de doctorat la Facultatea de Istorie din Bucureşti, sub îndrumarea profesorului Antal Lucaci, cu o temă despre aşezămintele monahale din Ţara Făgăraşului dinainte de prigoana lui Bucov.

După cum ne-a explicat părintele stareţ Matei Bilauca, profesorul Lucaci a mers la Arhivele Statului din Budapesta şi a găsit o hartă cu toate mănăstirile din Ardeal. După această hartă şi după îndrumările oamenilor, au mers în această zonă pentru a identifica locurile fostelor mănăstiri. S-au găsit foarte puţine mărturii despre aceste mănăstiri, dar peste tot s-a găsit un izvor. Săpăturile arheologice au descoperit că din cele 250 de aşezăminte monahale ce au existat în Transilvania şi au fost dărâmate, doar patru din Ţara Făgăraşului au avut biserici din piatră, ceea ce ne arată că erau mănăstiri mai mari. Cele patru ruine de piatră sunt cea de la Sâmbâta de Sus, la Toderiţa, la Bucium şi la Şinca nouă.

„Când cei doi istorici au venit aici, au găsit crucea şi profesorul Lucaci a dispus să înceapă cercetările în jurul crucii. Au săpat la un metru lângă cruce şi au dat de un zid. Nu au ştiut ce este la început, dar au găsit bucăţi din pictură şi au realizat că este o biserică. Asta se întâmpla în toamna lui 2008. Au mai făcut ceva săpături în locul respectiv şi au ajuns la concluzia că este vechea biserică. L-au rugat pe primarul Dumitru Flucuş din Şinca nouă să facă un acoperiş ca să protejeze săpăturile peste iarnă. Anul următor, în 2009, au venit din nou şi au curăţat cu câţiva tineri din sat tot perimetrul cu multă grijă şi au scos la iveală ruinele“, a mai menţionat părintele Matei.

După evaluările profesorul Antal Lucaci, cunoscut şi pentru săpăturile din jurul bisericii vechi de la Sâmbăta de Sus, începutul acestei mănăstiri merge până în a doua jumătate a secolului al XVI-lea, după 1550.

Reluarea vieţii monahale

Descoperirea arheologică le-a determinat pe autorităţi să înainteze spre centrul eparhial toate demersurile pentru reluarea vieţii monahale. Parohul din Şinca nouă, părintele Sorin Suciu şi primarul Dumitru Flucuş s-au gândit că este bine să reînfiinţeze mănăstirea pe locul unde exista înainte de campania lui Bucov din perioada 1765-1786.

Actuala obşte, formată din patru vieţuitori a venit de la Mănăstirea din Şinca veche, iar la aşezământul din Şinca veche a venit o obşte de maici de la Mănăstirea Bistriţa, Vâlcea. *„Am ridicat un corp de chili cu toate cele necesare, cu o trapeză şi cu bucătărie. Am ridicat şi un paraclis închinat Sfântului Nectarie şi Sfintei Anastasia. Iată că, două sute de ani, această mănăstirea a existat spre slava lui Dumnezeu, apoi 250 de ani fost ascunsă în pământ, iar în 2009 am reluat viaţa monahală, cu binecuvântarea Înaltpreasfinţitului Laurenţiu, arhiepiscopul Sibiului şi nitropolitul Ardealului“*, ne-a mai explicat părintele stareţ.

În paraclis se află o raclă cu părticele din moaştele Sfântului Nectarie, aduse de la Mănăstirea Grigoriu din Muntele Athos. Mănăstirea Grigoriu este cunoscută pentru faptul că trimite duhovnici la Mănăstirea Sfântului Nectarie din Eghina, pentru a spovedi obştea de acolo. Mănăstirea Grigoriu a primit în dar părticele din moaştele Sfântului Nectarie şi a oferit şi obştii de la Şinca nouă. De asemenea, există şi părticele din moaştele Sfintei Anastasia.

„Am găsit în pomelnicele ctitorilor care au donat pământul vechii mănăstiri, câte patru-cinci femei cu acest nume, ceea ce înseamnă că din prima generaţie care a plecat de la Şinca la Şinca nouă, dintre mame, bunici şi copile, foarte multe au purtat numele de Anastasia“, continuă părintele Matei.

Noua biserică

Viaţa duhovnicească a obştii gravitează în jurul paraclisului, unde se oficiază zilnic cele şapte Laudele, dimineaţa la ora patru şi seara la orele 16:00.

Hramul paraclisului este Duminica tuturor Sfinţilor Români dintr-un motiv aparte, prin care se face o legătură între trecut şi prezent. Fiindcă nu s-a găsit nici un document referitor la hramul vechii mănăstiri, atunci s-a considerat că hramul Tuturor Sfinţilor Români este cel mai potrivit, pentru că această sărbătoare cuprinde pe toţi trăitorii, martiri şi cuvioşii cunoscuţi şi necunoscuţi.

Recent, IPS mitropolit Laurenţiu a aşezat piatra de temelie pentru biserica mare a mănăstirii, care va avea şi hramul Sfântului prooroc Isaia. Proiectul noii biserici prevede ca ruinele vechii mănăstiri să fie cuprinse în zidire, la nivelul I, unde va fi şi un paraclis pentru slujbele oficiate sâmbăta.

„Am ales şi hramul Sfântului proroc Isaia pentru că a fost evanghelistul Vechiului Testament şi a anunţat naşterea Mântuitorului Iisus Hristos. Este un sfânt al trecutului, care anunţă ce va fi în viitor, aşa cum biserica noastră va fi legată de trecut prin ruinele de la primul nivel, dar şi de viitor prin noul spaţiu liturgic. Am ales acelaşi loc pentru biserică, pe locul unde a fost aşezată crucea în 1985, unde locaţia din poiană nu-ţi lasă impresia c-ar fi fost mănăstirea şi vom construi în faţa bisericii un corp de chilii pentru monahii ce vor veni aici“, a mai spus părintele Matei Bilauca.

(Foto) Mănăstirea „Tuturor Sfinţilor Români” din Şinca nouă - poartă între trecut şi prezent

foto: Ioana Zlotea

Mănăstirea a fost înființată în anul 2009, prin osteneala obștii și contribuția sătenilor, pe locul unei vechi vetre monahale. Săpăturile arheologice au scos la iveală zidurile bisericii fostei mănăstiri, datată în secolele XVII-XVIII.

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

ΜΡ
ΘΥ
ΙC
ΧC
© doxologia.ro

SF. MC. ANASTASIA
ROMANIA
© doxologia.ro

PANGAR
© doxologia.ro

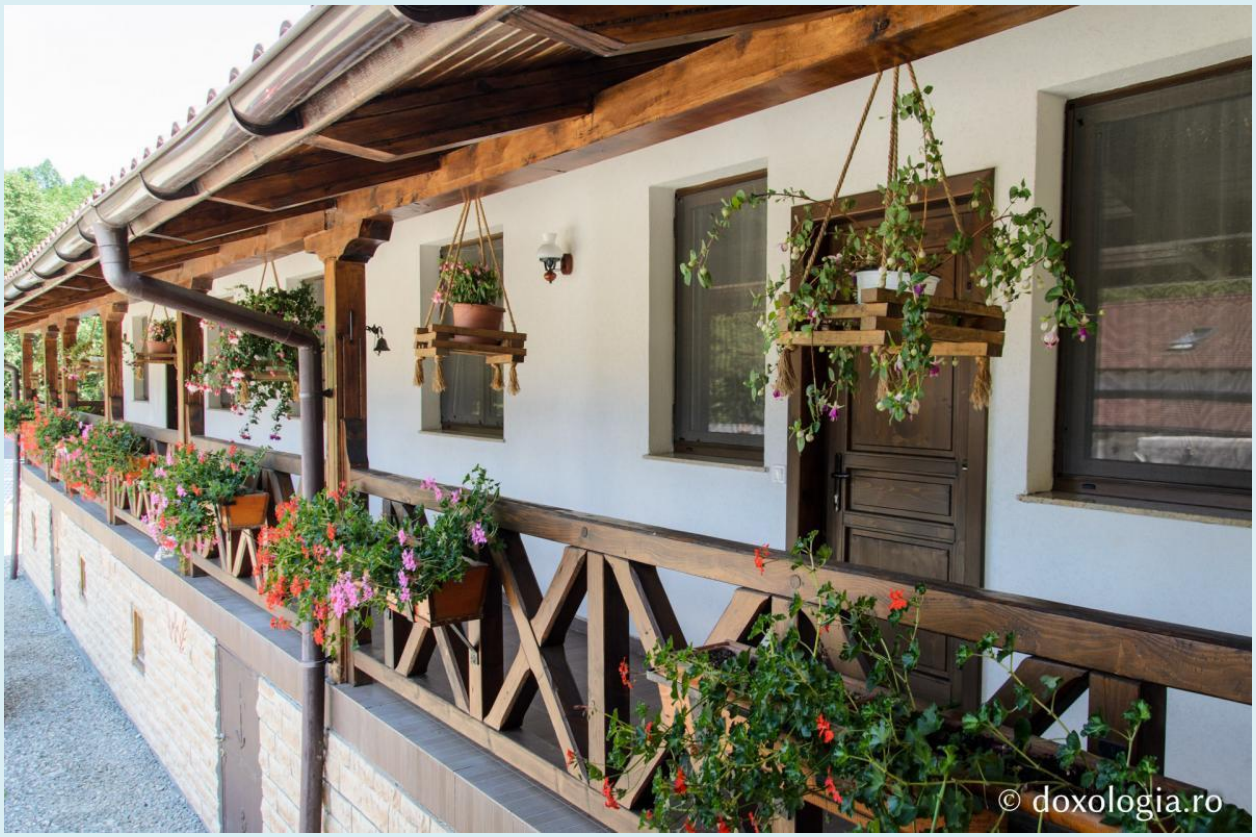
© doxologia.ro

PANGAR
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

Icoane

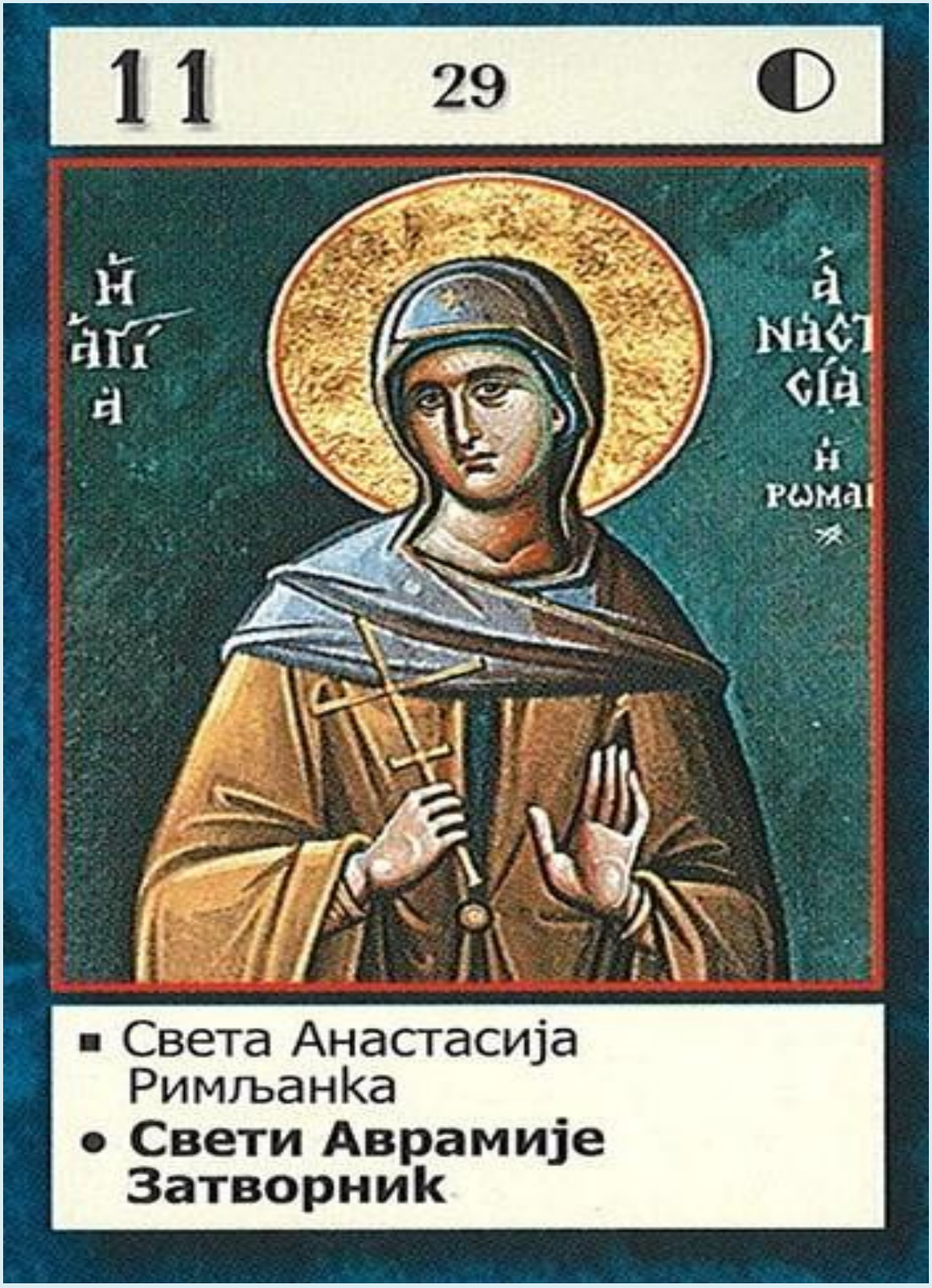

ΑΓΙΑ ΑΝΑ
ΙΣ ΧΣ
ΝΙ ΚΑ

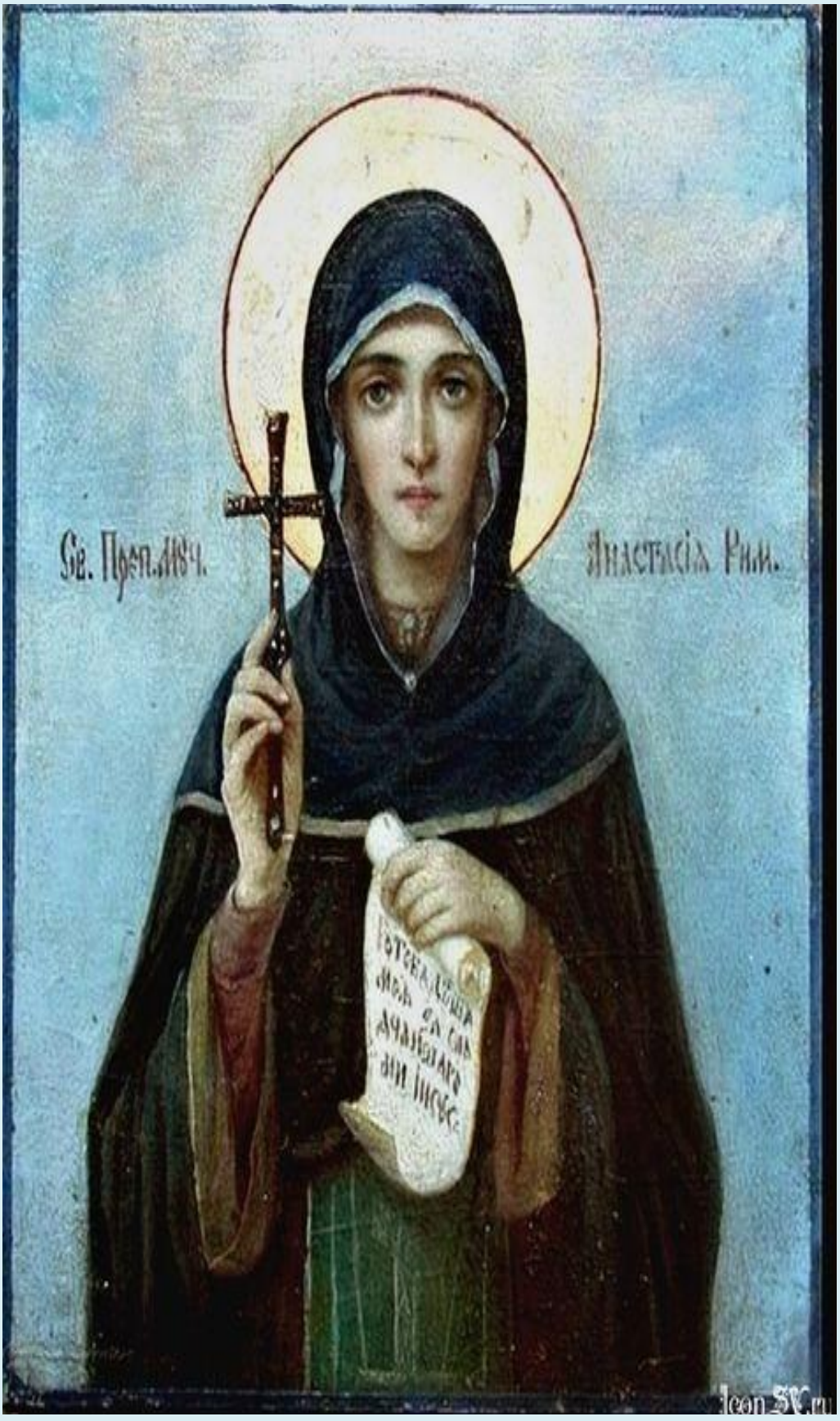
Св. Преп. Мѵч.
Анастасія Рим.

SFÂNTA
MUCENIȚĂ
ANASTASIA
ROMANA

SF MC
AMASTASIA
ROMANIA

29 octombrie

Sf. Cuv. MARIA
Sf. Cuv. AVRAMIE
Sf. M. Mc. ANASTASIA
29 octombrie

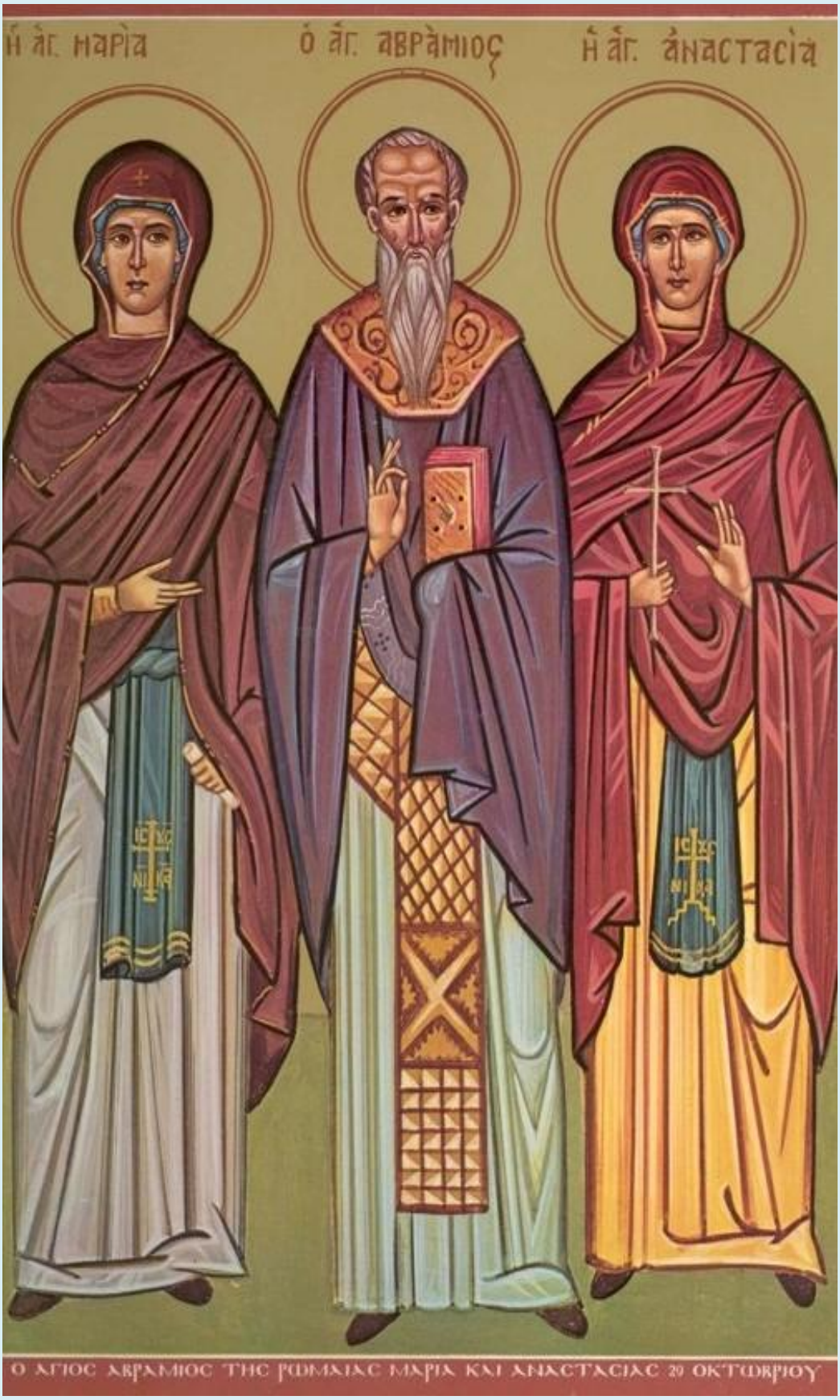
Η ΑΓ. ΜΑΡΙΑ
Ο ΑΓ. ΑΒΡΑΑΜΙΟΣ
Η ΑΓ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ
Ο ΑΓΙΟΣ ΑΒΡΑΑΜΙΟΣ ΤΗΣ ΡΩΜΑΙΑΣ ΜΑΡΙΑ ΚΑΙ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΣ 29 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

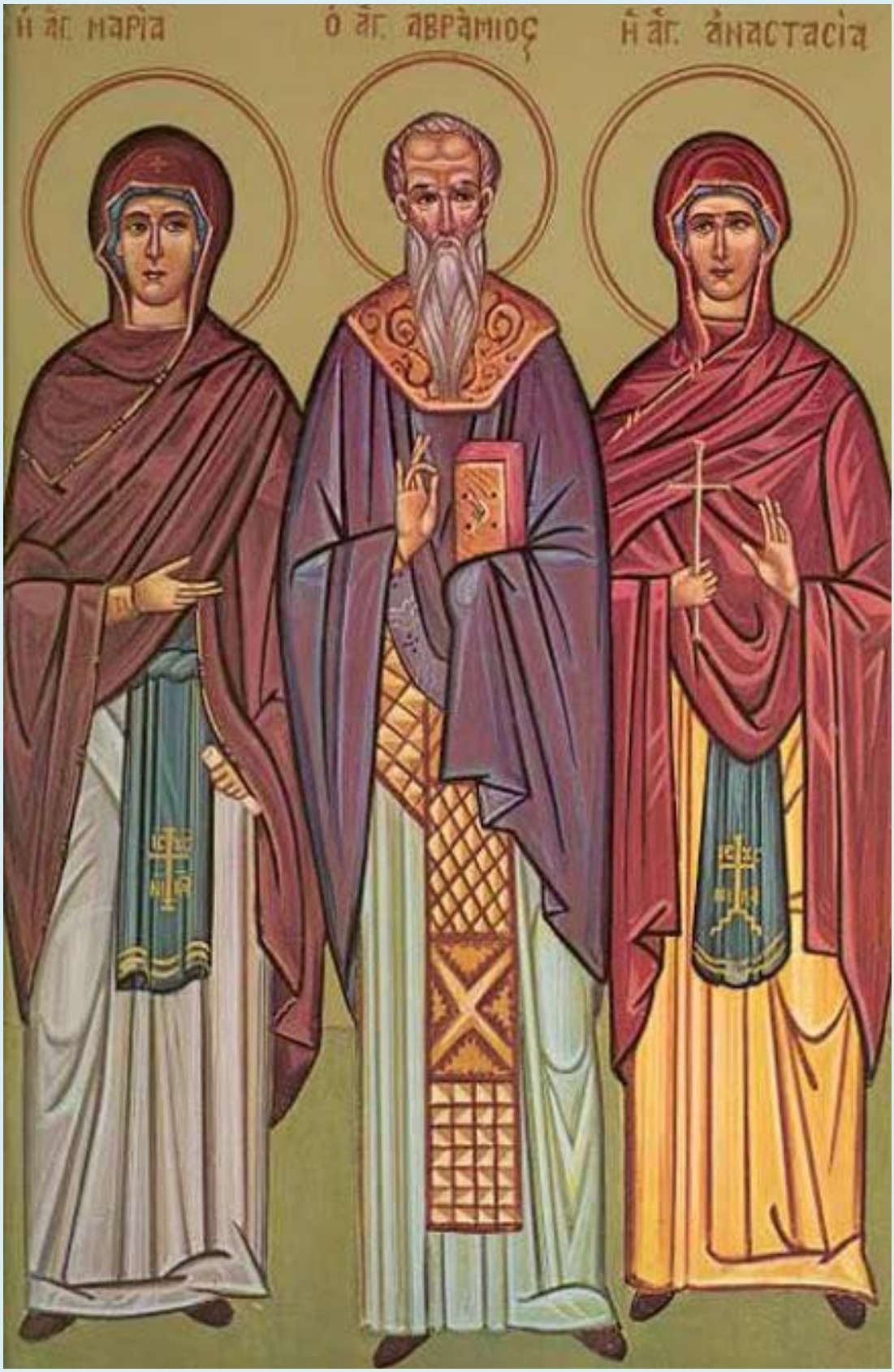

Sfânta Maria, Sfântul Avramie şi Sfânta Anastasia Romana

The holy patron saints of Gregoriou Monastery: Sts. Anastasia the Roman, Nicholas the Wonderworker, and Gregory the Founder

29 Octombrie

Sfânta Mare Mucenița

Anastasia

Romana

icoane acatist articole canon

Troparul Sfintei Cuvioase Mucenițe Anastasia Romana

29 Octombrie - Glasul 4

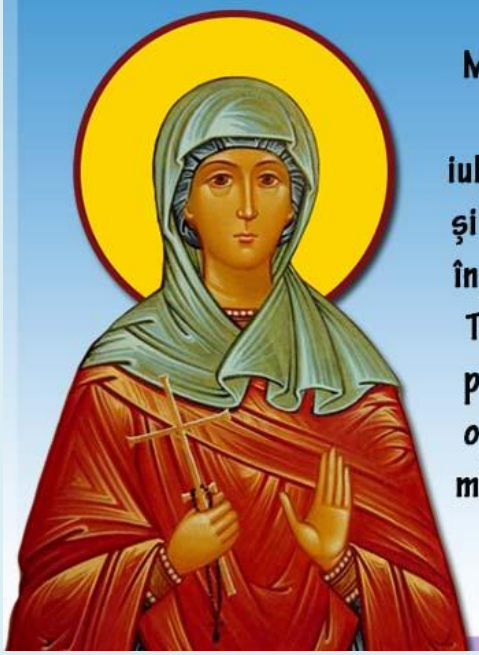

Mieluşeaua Ta, Iisuse, Anastasia, strigă cu glas mare: pe Tine, Mirele meu, Te iubesc şi pe Tine căutându-Te mă chinuiesc şi împreună mă răstignesc şi împreună mă îngrop cu Botezul Tău; şi pătimesc pentru Tine, ca să împărățesc întru Tine; şi mor pentru Tine, ca să viez pentru Tine; ci, ca o jertfă fără de prihană, primeşte-mă pe mine ceea ce cu dragoste mă jertfesc Ție. Pentru rugăciunile ei, ca un Milostiv, mântuieşte sufletele noastre.

Troparul Sfintei Cuvioase Mucenițe Anastasia Romana

29 Octombrie - Glasul 4

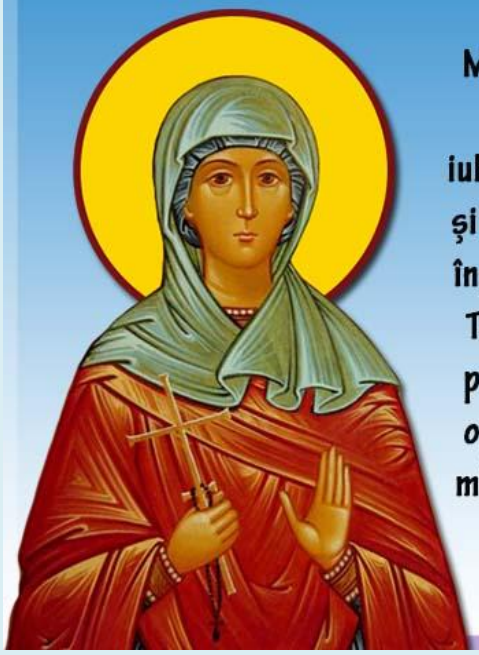

Mieluşeaua Ta, Iisuse, Anastasia, strigă cu glas mare: pe Tine, Mirele meu, Te iubesc şi pe Tine căutându-Te mă chinuiesc şi împreună mă răstignesc şi împreună mă îngrop cu Botezul Tău; şi pătimesc pentru Tine, ca să împărățesc întru Tine; şi mor pentru Tine, ca să viez pentru Tine; ci, ca o jertfă fără de prihană, primeşte-mă pe mine ceea ce cu dragoste mă jertfesc Ție. Pentru rugăciunile ei, ca un Milostiv, mântuieşte sufletele noastre.

Bucură-te, Sfântă cuvioasă muceniţă Anastasia!